

2006

ალბათ

სამშობლოს

ეს ჩემი გული თეთრი თოვლია,
შეუნყვეტელი რომ ცვივა ციდან.
თურმე რამდენი დარდი მქონია,
მაგრამ დარდებიც - თოვლივით წმინდა.

კვლავ შენზე ვფიქრობ, ჩემო სამშობლოვ!
ზამთრის ღამეებს ფიქრში ვათენებ,
მე შენს მომავალს ისე შევცქერი,
როგორც ყმანვილი ცისფერ ფანტელებს.

ლექსი კარგია, - თოვლივით წმინდა, -
ამას ვჩურჩულებ, შენი კვნესამე,
მე შენს გაზაფხულს მოვესწრო მინდა,
ვიფეთქო, როგორც ვაჟას კესანემ.

რაა სიკვდილი, რაზე ვიგლოვო?
როცა შენ გიმღერ, გული ცოცხლდება,
ვარ ტიცვიანის ლერწამის ღერო,
ტუჩმიუდებლად რომ იკოცნება.

მე მიყვარს

ფოთლებს წაიღებს ნოემბრის ქარი,
ქარი წუნკალი და მოთარეშე.
ვფიქრობ: უკაცოდ რა არის ქალი?
აღბათ - ზამთარი თოვლის გარეშე.

მე მიყვარს, როცა ნოემბრის ბოლოს,
როს სუსხი ცრემლით თვალებს გისველებს,
ვიღაც რომ გეტყვის ქუჩაში სალამს,
იხსენებ, მაგრამ ვერ გაიხსენებ.

“ქართლის ცხოვრება”

კითხულობ “ქართლის ცხოვრებას”
და გრძნობ, რომ სული შენია,
თითქოს ეს ტანჯვა უზომო
შენს თავზე გადაგხდენია,

კითხულობ, სიბრძნე გაოცებს,
ყამთაღმწერელის გენია.
შენია, ლხინი რაც არის,
რაც არის ქირიც, შენია!

სამება

სამებით დაგვირგვინდა,
მეოცე საუკუნე,
არის თლილი ქვები
ხილვად მშვენიერი.
ულვთოდ ნაჯაფარი,
მაგრამ ან ამაყი
ტაძრის ცქერით ტკბება
ახლა ჩემი ერი.
ვგრძნობ რა დიადია
სული ქართველისა,
სვეტებს ამჩნევიათ
ხელი შემოქმედის,
გზნებით ნაჩუქურთმებს,
გუმბათს ყელმოღერილს,
ვაზის გაცოცხლება
შვენის მშვენიერი.
იგი ლოცვა არის
სულში ანაგზნები,
სანთლად ანთებული
ფარავს მნუხარებას,
წყვდიადს გადაანგრევს,
რომ იქ მომავალში
იდგეს მარადისად,
როგორც უკვდავება.

ძირს რომ მიხრი წამნამებს

ველზე თელავ სამყურებს,
ქარი გიჩენს საყურეს,
გადამიშლი საგულეს და
მზერა დამასალბუნებს.

მაგ ატმების ნარგითა,
რომ მიღიმი ბაგითა,
მე ვითრობი ბანგითა და
გული ტოკავს დაგვითა.

ასე უღვთოდ წანამებს,
ძირს რომ მიხრი წამნამებს,
ველარ ვუძლებ ამ წამებს და
კიდევ უფრო მანამებ.

მე გიმღერებ ფსალმუნებს,
გული არ დგას საგულეს,
ველზე თელავ სამყურებს და
ქარი გიჩენს საყურეს.

ველარ ვუძლებ ამ წამებს და
კიდევ უფრო მანამებ,
ასე უღვთოდ წანამებს,
ძირს რომ მიხრი წამნამებს.

თუ გული გულობს

თუ გული გულობს,
იჭმევა ქადა ორივე ხელით.
თუ ცრემლი ცრემლობს,
შეიბრაღე ილიას მკვლეღი.

მოდღი და ძმაო,
მენდე როგორც საკუთარ აჩრდილს,
როგორც ძმას შენსას,
თეიმურაზს, კახაბერს, არჩილს.

თუ გული გულობს,
მოდღი, დაო, მომხვიე ხელი,
თამუნა, ეკა, ანა, სოფო,
სალომე, ლელი.

თუ ეს მზე მზეობს
ბანი ბანს და დავჭექოთ ერთხმად,
თუ სისხღი სისხლობს,
ავაშენოდ სამშობლო ერთად!

თუ გული გულობს,
ქადა იჭმევა ორივე ხელით,
თუ სული სულობს,
ერთად განვლოთ სავალი გზეღი.

ციდან ცრიდა

ციდან ცრიდა, ცრიდა, ცრიდა,
ცრიდა, ცრიდა, ცრიდა,
გზაზე წვიმდა, წვიმდა, წვიმდა,
წვიმდა, წვიმდა, წვიმდა.
მთები ბურმა გადაბურა,
გადაბურა, გადაბინდა,
ციდან ცრიდა, ცრიდა.
თეთრი ციდა ღრუბლის ფრთიდან
ანგელოზი გამოფრინდა,
ავ მოლოდინს ამარიდა,
გამარიდა და გაფრინდა.
ციდან ცრიდა, ცრიდა.
ოცნებები ალიცლიცდა,
ასრულება მე მომინდა
მინდა, მინდა, მინდა.
თვალზე ცრემლი გადმომდინდა,
შენი ნახვა კვლავ მომინდა,
გზაზე წვიმდა, წვიმდა.
სულმა გული დაამშვიდა
მშვიდად, მშვიდად, მშვიდად,
სიყვარულისთვის ტანჯვაზე
სხვა არაა წმინდა,
ციდან ცრიდა, გზაზე წვიმდა,
წვიმდა, ცრიდა, ცრიდა.

თიბათვე

სამი ია ირხეოდა ქარში,
მზე ლაჟვარდში ჰყრიდა სხივთა გროშებს,
სამაია უცეკვიათ ქართლში
თამარ მეფის ოქროსირმულ ქოშებს.

სათიბები, როგორც ღელვა ზღვების,
ეხეთქება მთებს და უხმობს ცელებს.
მოლოდინი უკეთესი წლების
ველებს ესერის მზერას აღმაცერებს.

დაიწვება მზე საკუთარ აღში,
როგორც გულში დრო დაანგრევს კოშკებს.
სამაია უცეკვიათ ქართლში
ოქროსირმულ თამარ მეფის ქოშებს.

სიმღერა თბილისზე

ამამღერა ჩემმა თბილის ქალაქმა,
მთანმინდიდან სიო შემეხმინა,
ნარიყალამ გადმომხედა, ამაყმა
და მეტეხმა გამილიმა, მზიანმა.

რუსთაველზე ჩავიარე ლილინით,
გალაკტიონს სადაც ხშირად უვლია,
მასია, სალამოა, სიმშვიდე
და სიცოცხლე ეხლა საამურია.

გაიხსნება ზეცის ყველა სარკმელი,
თვალეზს ძილი მიატოვებს ამაღამ,
მეგობრებო, აბა რა გაქვთ სათქმელი,
ამამღერა ჩემმა თბილის ქალაქმა.

მუხრან, ერთი ლაზათურად გვითხარი
შენი ლექსის სიბრძნის წყარო მწყურია,
რაც დავკარგეთ, აბა, ვინ დავგიბრუნებს,
რაც გაგვაჩნდა, ისიც დაკარგულია!

ორთაჭალის ხეივნები მეძახის,
ქალებივით მორცხვად დგანან ვერხვები,
მეიდანზე დევის ტუჩებს დავკოცნი
და ბავშვივით მტკვარში გადავეშვები.

ქართლის დედავ, მომანოდე ფიალა,
გორგასალო, მომაშველე მიმინო,
სიყვარულმა გულში ცეცხლად იალა,
მინდა ლექსმაც ამ მტკვარივით იდინოს.

ამამღერა ჩემმა თბილის ქალაქმა,
მთანმინდიდან სიო შემეხმინა,
ნარიყალამ გადმომხედა, ამაყმა
და მეტეხმა გამილიმა, მზიანმა.

გაფრინდი ჩემო ჩიტუნავ

გაფრინდი, ჩემო მერცხალო,
გაშალე ლალად ფრთებიო,
გაფრინდი, ჩემო ჩიტუნავ
გადაიფრინე მთებიო.

იქ ცხოვრობს ჩემი მიჯნური
ცისფერთვალეზა ფერია,
სადაც მარადის წალკოტში
უჭკნობი ყვავილებია.

წაუღე ჩიტო, ჩემს სატრფოს
ცრემლით ნაწერი ბარათი,
უთხარ, რომ მიყვარს უგონოდ,
უთხარ, რომ მიყვარს მარადის.

თუ კი რამ დამრჩა ამ ქვეყნად,
ერთი პატარა გულია,
გულში რომ განძი ელვარებს,
ის სხვისთვის დაფარულია.

გულიც წაუღე, ჩიტუნავ,
ეს მისი ავგაროზია,
ოჰ, როგორ მიყვარს, ვინ იცის,
ლურჯთვალა ანგელოზია.

გაფრინდი, მალე გაფრინდი,
გაშალე ლალად ფრთებიო,
გაფრინდი, ჩემო მერცხალო,
გადაიფრინე მთებიო.

წაუღე, ჩიტო ჩემს სატრფოს
ცრემლით ნაწერი ბარათი,
უთხარ, რომ მიყვარს უგონოდ,
უთხარ, რომ მიყვარს მარადის.

მე შენ ხელებს

ეგ თვალები ისე ღრმაა,
როგორც საქართველოს ტბები,
და ტბის თვალებს ეფარება
თმები, როგორც ლურჯი მთები.

მინდა ბოლომდე შევიგრძნო
ეგ ღვთიური სილამაზე,
და გიცქერი ვით დილის მზეს
განდევილი ხვდება მთაზე.

ვდგავარ მთაზე, და ვლოცულობ,
და ვივსები ნეტარებით,
და გული ცემს გამალებით
მზესთან შენი შედარებით.

მძიმე ფიქრებს ნისლი ჰფარავს
სინანული როს კრთის ცრემლში,
მე ვვარდები, მე ვეცემი
შენი სულის ნაპრალებში.

ვგრძნობ და ვხედავ, ბუნებაში
ყველგან არის ღმერთის ხელი,
სილამაზეს მუდამ ახლავს
სიამაყე ქედუხრელი.

და მეც ლამაზს, და მეც ამაყს,
მუხლს მოგიხრი, როგორც ხატებს,
ლოცვებს გეტყვი ჯერ არუთქმელს,
ლექსს აგინთებ, როგორც სანთლებს.

მე შენს ხელებს ვიღებ ხელში,
ვით ფიალას, საესეს შხამით,
ეკოცნი გრძნობით, სანამ სიკვდილს
არ შევხვდები ამ ბნელ ღამით.

და როდესაც დილით მთიდან
მზე გადმოღვრის ოქროს კონებს,
მოვა ქარი და ტბის ცრემლით
მომიგონებს, მომიგონებს . . .

ისევ სამშობლოს

მინას ეცემა თოვლი,
თეთრად ირთვება არე,
თუმც უპირველეს ყოვლის
მიყვარს სამშობლო მხარე.

იქ ანანურის ლიბრებს,
მუხრანის ველზე ქრიჭინს
გაიგებს განა ვინმე,
გარდა ორპირელ ბიჭის?

არის ანთება გრძნობის,
თოვლში ვარდების ფენა
და უპირველეს ყოვლის
მიყვარს ქართული ენა.

ქარის ქორებულ ყივილს-
გალაკტიონის ქნარი;
ნარსულის მძიმე ტკივილს,
რასაც ჩურჩულებს მტკვარი-
სხვამ თუ გამოთქვას ენამ
ტატომ მოიკლას თავი.

დაესიზმრება ყინწვისს
ანგელოზების ბნედა.
ამას არ უნდა ფიცი
ვაჟკაცს რომ უყვარს დედა.

თუმცა საკუთარს, რასაც
გრძნობს ეს ნატკენი გული,
აატირებდა ზღვასაც,
ქარი, ტალღების წყლული.

უბრალო ფიქრთა ჭევრით
ცივდება ჯვარი, რკინა,
ვილაცას უნდა ჭერი,
ვილაცას უნდა ბინა.

მე კი ვდგევარ და თოვლით
თეთრად ირთვება არე,
მიყვარს თუმც პირველ ყოვლის,
მხარე, სამშობლო მხარე.

ერთ ზაფხულს

ცამ სილურჯე ასნია,
აცახცახნდა ივლისი,
ყველამ მთისკენ გასნია
დავრჩით მე და თბილისი.

გრძნობა ხორბლად მოზღვავდა,
ვდგავარ თავთან პირისპირ,
ყველამ ზღვას მიაშურა
დავრჩით მე და თბილისი.

აჭრიალდა ფიქრები,
როგორც ძველი ვილისი,
მტკვარიც დაშრა მზის კოცნით
დავრჩით მე და თბილისი.

ყვავილებიც თვრებიან,
თურმე მწუხრზე ძილის წინ,
ზაფხულს, ასე ვნებიანს,
შევრჩით მე და თბილისი.

ჰარე კრიშნა

მზეში ვხედავ მე შენს ნიშანს
განწმენდისთვის ცრემლი ვღვარე,
ჰარე კრიშნა, ჰარე კრიშნა!
ჰარე რამა, ჰარე ჰარე!

მე უგნური, შენ უფალო,
განგეშორე, განგეყარე
ჰარე კრიშნა, ჰარე კრიშნა!
ჰარე რამა, ჰარე ჰარე!

კრიშნავ გამინათე გზები,
გთხოვ, ჩემს გულში დაივანე.
ჰარე კრიშნა, ჰარე კრიშნა!
ჰარე რამა, ჰარე ჰარე!

სული სამოსს იცვლის ბევრგზის
არა ურვა, არ სამარე,
ჰარე კრიშნა, ჰარე კრიშნა!
ჰარე რამა, ჰარე ჰარე!

მინდა გემსახურო ნრფელად,
ვით მდინარე ოკეანეს.
ჰარე კრიშნა, კრიშნა კრიშნა!
ჰარე რამა, ჰარე ჰარე!

შენი მონა ვიყო მარად,
რომ ამდებხანს ვერ გინამე,
ჰარე კრიშნა, ჰარე კრიშნა!
ჰარე რამა, ჰარე ჰარე!

ოჰ, განგებავ, არსთა ძალო,
შენ გესავ და დამიფარე,
ჰარე კრიშნა, კრიშნა კრიშნა!
ჰარე რამა, ჰარე ჰარე!

ვინც შენს სიბრძნის ზღვაში შევა,
სხვაფრივ გაუნათებს მთვარე,
ჰარე კრიშნა, კრიშნა, კრიშნა!
ჰარე რამა, ჰარე ჰარე!

მზე ლექსები და ლანდები

ცხოვრების გზაზე მივდივარ,
მზე, ლექსები და ლანდები,
მგონი ყველაზე დიდი ვარ,
მგონი სულ ვპატარავდები.

რაც კი შემომხვდა, დავკრიფე
ჟასმინები და ვარდები,
თუ ვერ გავუძელ სიხარულს,
ამ კლდიდან გადავარდები.

გემი და გაშნობა

შემოდგომის ზღვაზე ლურჯი გემებია
და მაგ შენს სველ თვალზე ცრემლის წვეთებია,
ნეტავ ვის აცილებ, ნეტავ ვის შორდები,
იქნებ შეგიყვარდი, იქნებ გაგონდები.

თითქოს ზღვა ერთდება ცასთან სიახლოვით,
ქარის გახლეება თეთრი აფრებია,
ხელში გაგიქვავდა ლურჯი ბარათები,
ო, ეგ მწუხარება სულის თანხვედრია.

თუ კი შენ გიყვარდი, როგორც სერაფიმი,
მაშ რად დაიმარხე გულში მწუხარება,
ოჰ, რა გვიანია, გემი ტალღებს აპობს,
ეხლა ჩვენს შორის დგას სივრცის მდუმარება.

ეხლა ზღვის ტალღები უფრო გაგანამებს,
თქვი, რომ სიამაყემ ფრთები დაგიღენა,
დარდი დაგიმძიმებს ცრემლით მაგ ნამნამებს,
ჩემს თავს მოგანატრებს ზღვა და ლურჯი ზეცა.

მიწყევ ამაოა მკრთალი იმედები,
თვალთა მოლოდინში გული გახუნდება,
კრთიხარ? გვიანია, გრძნობით იფერფლები,
გემი შორს, შორს მიდის, აღარ დაბრუნდება.

სილას შეერია ვარდთა თაიგული,
ტალღამ გაიტაცა კვალთა მდუმარება,
გემი ტალღებს აპობს, აღარ დაბრუნდება
- აღარ დაბრუნდება! კვიის მწუხარება.

ჩუმი ფიქრით

ცხრა მთას იქით, ცხრა ზღვას იქით,
ჩუმი ფიქრით, სავსე ჭიქით,
ვადღეგრძელებ სატრფოს.
იქ მზე არის, აქ კი მათოვს,
ის ნეტარებს, მე კი ვდარდობ,
მაგრამ მაინც ლამაზ თვალებს,
შიგ ცეცხლი რომ უბრიალებს,
დავუკოცნი, დავუკოცნი, დავუკოცნი
ლამაზ ბაგეს.

წაფუკითხავ ახალ ლექსებს,
ახალ ზღაპრებს, ახალ ამბებს,
ის რომ ჩემთან იყოს . . .
მაგრამ იცით? ჩემი სატრფო
ჩემზე ზრუნავს, რომ შორს იყოს,
რომ მე გრძნობამ არ დამახრჩოს,
და ნაპირზე გამომრიყოს.
და ამიტომ, ჩუმი ფიქრით
სავსე ჭიქით, ცხრა მთას იქით,
ცხრა ზღვას იქით,
ვადღეგრძელებ სატრფოს.

საქართველოს გაზაფხული

გაზაფხულია, თმებს შლის მაისი,
ამწვანებულა მთელი ხმელეთი.
ქართლის ველებო, ოდეს თქვენ გიცქერთ
არ მსურს სიკვდილი მე სიბერეთი.

მცხეთის ლაყვარდო, როცა შენ გხედავ,
ფილტვები სუნთქავს სხვა სიცოცხლეთი,
აფეთქებულა ატმად გურია,
ვაზის ყლორტებით ღელავს კახეთი.

ამღერებული მოდის არაგვი,
მზეზე კალმახის ელავს წინწკლები,
რად მინდა გრძნობა ყალბი ქარაგმის,
თუ სიხარულით ცას ვერ მივსწვდები!

გაზაფხულია და ოროველას
ისმის ღიღინი იავნანური,
მე სიხარულის ცრემლები მცვივა,
რადგან უსაზღვროდ მიყვარს მამული.

ოდეს პუშკინი ჩამოვიდა საქართველოში

მოდის პუშკინი და ტალახში ეფლობა ფეხი,
მოდის და ფიქრობს,
ვაჰ, რა ძალა სჭირვებია ამ გზებს დაგრეხილს,
რა ვუთხრა იმ კაცს, ვისაც არ მოსწონს სამშობლო თვისი.
ვფიქრობ, რომ იგი არ ყოფილა სიცოცხლის ღირსი,
მაგრამ უნდა ვთქვა ლამაზია ეს საქართველოც,
ნეტავ რამდენი ვერსი დამრჩა მე გასავლელი,
ნეტავ მწუხრამდე ჩავიდოდე ქალაქ თბილისში.
ეხლა მივხვდი
რად უმღერენ
პოეტები თბილისს,
ეს ლეგენდა
თაობიდან
თაობებში ივლის,
ვარდები და ენძლეები
თავებს ხრიან მორცხვად,
მაყვლის ბუჩქი თმადამლილი
ეფარება მოცხარს,
მეიდანზე დევის ტუჩებს
ასდით ცხელი ორთქლი,
ავლაბრიდან თავადური
ეტლი სწრფად მოჰქრის,
ჩუქურთმიან აივნებზე
ქალწულები ლერწმის,
არღნის ხმაზე ამღერება
სამშობლოზე ძენის.
რაღაც ძალა, რაღაც ჯადო,
ცურავს მტკვარზე ტივად,
ლექსი არის აფრენილი
მეტეხზე მოტივად.

ეს ქედები მე მაგონებს
მერნის აშლილ ფაფარს,
კაცს თბილისი მოგაგონებს
უუძველეს ზღპარს.

მართლაც ლამაზი რამ ყოფილა ეს საქართველო,
მართალი უთქვამთ: თუ კი ერთხელ იგი ნახეო,
ტკბილ მოგონებად გაცვებო სამარადისოდ.
ავწევ ამ სასმისს, სადღეგრძელოს ვიტყვი ამაყად
ვნახე ქალაქი, ჰგავდა იგი რომელიც ზღაპარს,
სად დარბაზობა გაუმართავს ოდესლაც თამარს,
მუხამბაზივით მე გავყვები ქუჩებს ამაღამ.

* *

გარეთ დაქრის ქარი,
ქარი მარტის, სუსხი,
და არ მოდის ქალი,
რახანია უცდი.

არა, უკვე ნახვალ,
უკვე დაილაღე,
დრო მარტივით წავა,
მალე, მალე, მალე.

ვერ გაუძღებ მძიმე
უიმედო ლოდინს,
მოგეჩვენა თითქოს,
აი, თითქოს მოდის.

გარეთ დაქრის ქარი,
ქარი მარტის, სუსხი,
აი, მოდის სულ სხვა,
ვისაც შენ არ უცდი.

ბუხრიდან მოგონება

ცეცხლი ისვრის ოცნებების გამებს,
ოცნებებით წარსულისკენ მივქრი,
და ბუხართან გათეული ღამე,
და ბუხართან ჩაფერფლილი ფიქრი.

მომაგონდა ბაბუა და ბებო,
ჩითის საბნის მზით გამთბარი სუნი,
მინდა ახლა ზეცას შევავედრო
მათი წმინდა, უანგარო სული.

მომაგონდა ალუბლების გემო,
საყურედ რომ გავუკეთე მაკას.
სად ხარ ახლა, სიყმანვილევ ჩემო,
მე სიბერის თეთრი ლანდი მახლავს.

და ბუხართან გათეული ღამე,
და ბუხართან ჩაფერფლილი ფიქრი,
ცეცხლი ისვრის ოცნებების გამებს,
და ვით კვამლი, ზეცისაკენ მივქრი.

მწუხარე მოტივი

მინიდან აშლილი ნისლები
ეს ჩემი მარადი ფიქრია,
მწუხარე მოტივით ვივსები,
დღეები რა სწრაფად მიქრიან.

ვიცი რომ დარეკავს ზარები,
როდესაც ატყდება ქარები,
პანაშვიდს დარჩება ფოთლები,
ღვარები, ცრემლები, ღვარები.
და ნისლებს, მინიდან აშლილებს,
ნაილებს ქარები, ქარები.

ის

რად დაიღალა ბავშვი პოეტი?!
რად უკლავს იმედს სასტიკი ქარი?!
ნუთუ მინაზე მოვიდა მისთვის,
რომ მარად ცისკენ ეჭიროს თვალი.

მძიმეა მინა, თავს ვერ გრძნობს კარგად,
თითქოს ეშვება ვერცხლის კუბოში,
თვალცრემლიანი ის დადის ბრბოში
და გულმოკლული საქართველოში.

* *

ეს იყო მაშინ,
დიდი ხნის წინათ,
ჩვენ შევხვდით ქარში
და ძლიერ წვიმდა.

შენ იყავ ნაზი,
ბავშვურად წმინდა,
ლამაზი ისე,
ვით ნიკორწმინდა.

ვიდექით გზაში,
უხმოდ და მშვიდად,
და მზერა უხმო
სიხარულს გვგვრიდა.

დავშორდით ქარში,
როს ძლიერ წვიმდა,
ეს იყო მაშინ,
დიდი ხნის წინათ.

ორი რამ

არის ბავშვობა უფასო განძი,
როცა სიბერე საფლავს მისწვდება,
რასაც ვერასდროს ვერ დაიბრუნებ,
რაც არასოდეს დაგავინცდება.

და კიდევ არის დედის თვალები,
შიგ რომ სიკვდილის ცრემლი გუბდება.
ვისაც ვერასდროს ვერ დაივინცებ,
ვინც არასოდეს დაგიბრუნდება.

ჩამოთოვილა მთებში

მოჩანს პირქუში მთები,
ნამქრიანია მდელი,
მახრჩობს მუქარის მტვერი,
თუმც მებრალები, მეტრო!

ყინვამ გაბროლა წყალი,
დასტყდათ ტოტები ვერხვებს,
ვერ გადვიხადე ვალი,
თუმც კი შემეძლო ერთხელ.

დაფიქრებულა ზენა,
იქნებ ადამზე ნანობს,
გთხოვთ, მაპატიეთ წყენა,
ჩემო დანო და ძმანო.

ჩამოთოვილა მთებში,
უნდა ველოდოთ ზვავებს,
დარჩათ საჯიჯგნად ლეში,
ყვავ-ყორნებსა და სვავებს.

ღმერთო! სულს, შენგან აღესილს,
დღეს შემომხედე, რა მაქვს?
ის ბედნიერი გული,
ეხლა უღონოდ დამაქვს.

აჭარელი ხულოს შვილო

აჭარელი, ხულოს შვილო,
წმინდა გიორგო,
ნისლო, მთაში წამოშლილო,
ცრემლად მდიოდო.

ვარსკვლავები, რტო გაშლილი
გულში ჩამეწნაო.
მზევ ხუჭუჭა უფლისწულო,
მთვარევ ჩემო დაო,

ბილიკებო ჩახლართულო,
წუთისოფლის გზაო,
ქარო, შენი თლილი ხელით,
ამიქორე თმაო.

ჩემი გული უძიროა,
ვით ეს შავი ზღვაო.
შენი მთები, შენი წყარო,
შენი ლურჯი ცაო.

ფერდზე მდგარო პალმის ხეო,
კურთხეულო ბზაო,
სიზმარია, სამოთხეა,
მინა უფლისაო.

თქეშო, კოკით გადმოღვრილო,
მირონს გამსგავსეო.
არსად ქვეყნად არ თენდება
ამნაირად დღეო.

მზევ ლანქერში გაცრეცილო,
მწუხრის ოცნებაო,
სიყვარული უძიროა,
ვით ეს შავი ზღვაო,

ნალკოტები მშვენიერი
იით მორთულაო,
ვარდმა ნამი დაიმშვენა
ნამში მოჩანს ცაო.

მთის კალთებზე შეფენილო
ოდავ გლეხისაო,
რომ გასცქერი მარადისად
რწმენით მერმისაო.

აღტაცება გულს აღელვებს,
ვით ეს შავი ზღვაო,
შენი მთები, შენი წყარო,
შენი ლურჯი ცაო!

აჭარაო უტურფესო,
ჯვარი გწერიაო,
ყველა ლექსი დაგენაცვლოს,
რაც მიმღერიაო!

ორი სახის ქართველი

ვერცხლით მოვჭედე ოთახი,
არ მომიხურავს დარაბა,
მეზობელს შური ეწვია,
ატეხა დავიდარაბა.

* *

ზღვას მოსწყენია ზღვობა
აღარ ლელდება ქარზე.
ძმას მოსწყენია ძმობა
და რაღა ითქმის დაზე.

ცოლს აღარ უნდა ქმარი,
ფიქრობს სხვა ცოლის ქმარზე.
მევალეს უნდა ვალი,
მაგრამ ვინ ფიქრობს ვალზე?

ზოგს აღარ ხიბლავს ზეცა,
ზოგს აღარ უნდა მიწა,
მომესურვება ერთ წამს
მწუხრში ნარინდი რინა.

შეუცნობელო ყოვლის
წუთისოფელო კრულო,
სულს უსულობა უნდა,
შენ რაღა გინდა, გულო?

რა საჭიროა ღმერთი,
ანდა გოდოლის რწმენა,
რჩება მარადის ენა
სხვადასხვაობის ნიშნად.

ზღვას თუ არ უნდა ზღვობა
და აღელვება ქარზე,
მე საქართველოს ტრფობა
და ამღერება ქნარზე.

ემიგრანტს

უძირო ცაა,
მაგრამ ეს ცა არ არის ჩემი,
უზღვრო სივრცეა,
მაგრამ სივრცე არ არის ჩემი,

უსრულო გზაა,
მაგრამ ეს გზა არ არის ჩემი,
ხალხი მიმოდის,
მაგრამ ხალხი არ არის ჩემი.

ირგვლივ თოვლია,
მაგრამ თოვლიც არ არის ჩემი,
მამ გეკითხები:
რა გაჩერებს ამ უცხოეთში?

სადაც ზეცა არ არის შენი,
სადაც სივრცე არ არის შენი,
სადაც გზები არ არის შენი,
სადაც ხალხი არ არის შენი.
სადაც თოვლიც არ არის შენი,
მამ გეუბნები
დაუბრუნდი ისევ სამშობლოს!

საღდიში ღამე

ტრიოლეტი

ჩვენი საღდიში ეს ღამეა ახლა, მარიჯან,
ვერცხლის სარეცელს მთვარე გვანვდის მზიურ მკლავებით,
მარადიული შეუღლებით შევსვამ დარიშხანს,
ჩვენი საღდიში ეს ღამეა ახლა, მარიჯან.

ყელზე ნითელ ზღვის საუცხოო ელავს მარჯანი,
ქარში ირხევა ყორნისფერი დაღალ-კავები,
ჩვენი საღდიში ეს ღამეა ახლა, მარიჯან,
და მთვარე გვანვდის მატყლის საბანს მზიურ მკლავებით.

რუსთაველზე

ეხლა მოვდივარ კვლავ რუსთაველზე,
თვალეbs ვაცეცებ, ვუყურებ ყველას
და იმ გოგონას სახეს დავეძებ,
ვინც მოფარფატეს ჰგავდა პეპელას.

მაგრამ ჩამესმის ხმა დამცინავი,
ყმანვილო, სახლში რად არ ბრუნდები?
როგორ იპოვი შენ იმ გოგონას,
აქ ხომ პეპლების ფრინავს გუნდები.

თბილისის აჩრდილებიდან

დაუკარით, აამღერეთ, ააკვნესეთ საზანდარი,
ცაზე მზეა ლალისდარი, თეძოსრული, პირმცინარი.
რძისფერ ტალღებს ათამაშებს აქოჩრილი, შმაგი მტკვარი
ცაზე მზეა ლალისდარი,

დაუკარით, აამღერეთ, ააკვნესეთ საზანდარი.

დაუყვები, სოლოლაკის ქვით მოკირწყლულ, ვინრო ქუჩებს,
სადაც მტკვართან მეიდანზე ორთქლი ასდით დევის ტუჩებს.
დგას დუქანთან ფიროსმანი, ცვარში ავლებს ოქროს ფუნჯებს
სველ ტილოდან იმზირება შვლის თვალები სევდიანი,
თითქოს ხედავს მტკვრის ნაპირზე ამწვანებულ ლორთქო ბუჩქებს.

ტყეში უნდა, ტყე მას უხმობს შამბნარიან-ველიანი,
სადაც კრძალვით თავებს ხრიან ენძელანი და იანი.

დაუკარით, აამღერეთ, ააკვნესეთ საზანდარი.

დაუყვები, სოლოლაკის ქვით მოკირწყლულ ვინრო ქუჩებს,
სადაც მტკვართან მეიდანზე ორთქლი ასდით დევის ტუჩებს.

ზემოთ ციხე ნარიყალა შუბლშეკრული, ნაომარი
დაღლილი ჩანს ფიცხელ ბრძოლით, აღარ უდგას მკლავში ძალი.
უხმობს ნარსულს, პატარა კახს: მომაშველე ღრუბელთ ჯარი,
არ მაჭამო სამარეში ძვლებგამოხრულს მტრების ჯავრი.

დაუკარით, ააკვნესეთ, აატირეთ საზანდარი.

შერჩენია არაბული ცხენის ფლოქვი თბილისს მკერდზე,
ლაღადებენ ნარიყალას დასერილი რუხი ქვები.

ეს ბზარები, რაც გვატყვია, კვლები არის სპარსულ ხმლების,
თითქოს რაღაცას ჩურჩულებს ისნით მონაბერი ქარი,

საიათნოვას ჰანგებია, თუ მეტეხის რეკავს ზარი,
არა, ტალღებს ათამაშებს აქოჩრილი შმაგი მტკვარი.

ცაზე მზეა ლალისდარი, ძონისდარი, ვარდისდარი.

იეთიმ გურჯი ლექსებს ამბობს, თვალზე მოსჩქეფს ცრემლის
ღვარი:

რუსთაველი აღარა მყავს, ვის შევჩვილო სამართალი,

დაუკარით, ააკვნესეთ, აატირეთ საზანდარი.

ქართლის დედა თასს მიანვდის ღვინით სავსეს ვახტანგ მეფეს,
გორგასალიც ადღეგრძელებს საქართველოს ტანჯულ სევბედს,

მტკვარზე ტივი გაცურდება მონანავე, ლერწმის დარი,
ცამდე ავა ჩირაღდნების დაკლაკნილი ლურჯი ალი.
ავლაბრიდან ტანის რხევით მოდის ორბელიანთ ქალი,
ნარბ გიშერი, ღანვ ვარდ ღვარი, თვალი დამფრთხალ ნუკრის დარი,
ყორნისფერ თმებს უთამაშებს ცელქი სიო ალამდარი,
ვინ დაუდოს ამ სოფელში თვით სიყვარულს ცად საზღვარი.
სილამაზე მონებაა დაგატყვევებს, ვით მწვერვალი
და მეც, ხელი სიკვდილამდის, სიყვარულის ვარ ტრფიალი.
მაშ დაუკარ, აამლერეთ, ააკვნესეთ საზანდარი.
გული თბილისს, სული ზეცას, ამას ვიტყვი თუნდაც მკვდარი,
თქვენთვის მღერის, თქვენთვის ტირის, ჩემი სიმდანყვეტილ ქნარი.
ყარაჩოღლის მომენატრა ლოყის დამამშვენნი ხალი,
ნარსულეები ვადღეგრძელოთ, ფიალების დავდგათ ჯარი,
ეთიმ გურჯი ლექსებს ამბობს, თვალზე მოსჩქეფს ცრემლის ღვარი,
სატრფომ თვალი ამარიდა, დამილენა გულის კარი,
ვაჰ, რუსთველი აღარა მყავს, ვის შევჩივლო სამართალი...
მოდით, ძმებო, მაშ დავუკრათ, ავატიროთ საზანდარი.
ცაზე მზეა ლალისდარი, ძონისდარი, ვარდისდარი,
რძისფერ ტალღებს ათამაშებს აქოჩრილი შმაგი მტკვარი
დაუკარით აამლერეთ, ააკვნესეთ საზანდარი! დაუკარით!

გაზაფხული

ისევ აყვავდა შინდი და მოცვი,
აპრილო, ტრფობის ცეცხლში გამხვიე,
მოდი, დამსაჯე ათასჯერ კოცნით
და მკერდს პერანგი შემომახიე.

მოდი, დამსაჯე ათასჯერ კოცნით,
რომ ბაგეს ვარდთა სისხლი სდიოდეს,
ტანჯვა ვერ ვიგრძნო ამ წუთისოფლის,
ხოლო სული კი ვნებით კიოდეს.
ისე დამსაჯე ათასჯერ კოცნით,
რომ ბაგეს ვარდთა სისხლი სდიოდეს.

მოდი, რომ მოვკლა გულში წყურვილი,
მინდა დავაცხრე წყაროს ბაგეებს.
და თუკი ახდა ჩემი სურვილი,
მზეს გადანვავს და ზღვას ააღელვებს,
გთხოვ, ნუ ყოვნდები, იჩქარე, მოდი,
რომ დავენაფო წყაროს ბაგეებს.

ვიმ, როგორ ყვავის შინდი და მოცვი,
აპრილო, ცეცხლის აღში გამხვიე,
მოდი, დამსაჯე ათასჯერ კოცნით
და მკერდს პერანგი შემომახიე.

რომ შემეძლოს

შენ შეგადარეს დედოფლებს
და, მგონი, ჯოკონდას,
მაგრამ არა ხარ,
არც ერთი და,
და არც მეორე,
მე მოგიძებნე შედარება
უფრო ძლიერი
და მე ამ სიტყვებს
წლების შემდეგ კვლავ ვიმეორებ:
შენ ჰგავხარ ფრაზას,
ამოკვეთილს თაისის მკერდზე,
რადგან შენ ძალგის,
რომ ატარო ტვირთი დედობის,
რადგან შენ ძალგის, დაო,
ძმისთვის განირო თავი,
ასეთ ერთგულ ცოლს
დაგმშვენდება ჯილა დედოფლის.
და რომ შემეძლოს,
მოგართმევდი სამყაროს ლანგრით,
და რომ შემეძლოს,
მოგინყვეტდი ცაზე ვარსკვლავებს,
მწვანე ხავერდით შევმოსავდი,
შენს კენარ სხეულს,
და ვარსკვლავებით აგინებდი
დამლილ დაღალეებს.
მაგრამ, არა ვარ შემოქმედი
სამყაროს სრულის,
მაგრამ, არა ვარ დემონი,
რომ ვქმნა საოცარი,
და გთხოვ, მიიღე ეს ლექსები,
ვით ლოცვა სულის,
ვით აღსარება მომაკვდავის, გასაოცარი.

სანუთრო ბრუნავს

სანუთრო ბრუნავს, ბრუნავს და ბრუნავს
რამ შეაჩეროს ამ დღეთა სრბოლა,
თვალნინ დამიდგა ბავშვობა ჩემი,
ძლიერ მომინდა მშვილდ-ისრის სროლა.

ბურთის თამაში, ხილის მოპარვა,
მდინარის პირზე ქენება ცხენთა,
შიშველი ქალის ლანდი სარკმელთან
და ჩუმად ცქერა ბიჭებთან ერთად.

სანუთრო ბრუნავს, ბრუნავს და ბრუნავს
არ შეჩერდება დღელამის სრბოლა,
ვაჰ, თურმე ფიქრში ჩამძინებია
და საფერფლეში კანაფი ბოლავს.

მაგრამ ვერავინ

შენ ქარში ხედავ დაშლილ ბულულებს
ხედავ და უხმოზ ამაოდ მოცარტს,
მაგრამ ვერავინ ვერ დაგიბრუნებს
პირველ სიყვარულს და პირველ კოცნას.

არადა, ყმანვილს გიყვარდა მხოლოდ
პირველი თოვლი, პირველი ია,
ეხლა მოხუცი ჯოხით, ქალარით,
იგონებ დღეებს ნათელს და მზიანს.

მწარე სალალობო ლექსი

მე ასეთი ზამთარი
არასოდეს მინახავს,
ყველაფერს ვინ გაიგებ
რასაც გული ინახავს.

მზემ თუ გამოანათა,
რაა თოვლის დადნობა,
ოი, სად გაფრენილა
ჩემი ახალგაზრდობა.

ვისაც ველი, არა ჩანს,
მოლოდინი ძნელია,
მარტოობამ დამლალა
ო, რამდენი წელია.

ვიცი დამავიწყდება
მწუხარება, დარდები,
როცა ვინმეს ამ ქვეყნად
ძლიერ შეუყვარდები.

ვცდილობ, მაგრამ ამ ცდაში
არაფერი გამოდის,
გვირილების ფურცლებით
სიყვარული არ მოდის.

ეს ზამთარიც გრძელია,
როგორც მწუხრის ოცნება,
აღარ ველი სასწაულს,
არ მინდა საოცრება.

მზემაც გამოანათა,
იწყო თოვლმა დადნობა,
მაგრამ უკვე გაფრინდა
ჩემი ახალგაზრდობა.

მომნატრება

მომნატრებია ქართული სუფრა,
მომნატრებია ქართული ნანა,
ეხლა მანახა მცხეთის ცა სუფთა,
სადაც არაგვი მტკვარს ერთვის ღვარად.

მაინც სხვა არის ჩვენში ივლისი,
თაკარა მზის ქვეშ სხვა მზე ბრდღვიალა,
ეხლა მანახა ჩემი თბილისი
და მის ქუჩებში მახეტიალა.

ილიას ყვარელს

გიგონებთ ყვარლის მთებო!
როგორც მოწყენილ ქალწულს,
ნინ მიმავალო წლებო,
ნეტავ რას ეტყვიტ წარსულს.

მემახსოვრება შინდი
და გაღიმება ატმის,
რა რიგ გშვენოდათ ბინდი
ოცნებისა და ნატვრის.

მანდ სხვაგვარია ზეცა
ჩემი სამშობლო მხარის,
ნიაღვარები ფერთა
ტყიდან მოვარდნილ ქარის.

სადაც აღმართეს ჯვარცმა
დაფარულია იით,
და გამიღიმა კაცმა
შუბლში ნაჭედი ტყვიით.

მითხრა – ნუ სწუხხარ, ზეცამ
შეგინდო, შეიყვარე,
მიმოეფინა მაღლი
ალაზანსა და ყვარელს.

აყვავებულა მდელი,
აყვავებულა მთები,
მამულო, საყვარელო,
მაღე შენც აყვავდები.

პანო

ხელოვნებისთვის,
არ ვაჭარბებ,
სიკვდილი ხომ ღირს?!
მივდივარ გზაზე,
მზეს ოფლი სდის
გაღელილ მკერდზე,
ოქროს ბრჭყვიალით
ვიგრძენ ტვინში
ჩაქცევა სისხლის,
მზესუმზირები ამოსულან
ვან გოგის ხელზე.

სალაროს პოეზიისას

სალაროს პოეზიისას
ერთი განძი აქვს ხანია,
რომ ვერ დაადვეს საფასი
ეს ვეფხისტყაოსანია.

ზღვის ფსკერზე მარგალიტები
კრთიან რამდენი წელია,
ის ჰომეროსი, ის დანტე,
ეს კიდევ რუსთაველია.

ცაზე ბევრია ვარსკვლავი
მაგრამ მთვარე კი ერთია,
მგოსნები მოციქულობენ,
მგოსნებში შოთა ღმერთია.

* *

როგორ უხდება ზეცას
ცაში აჭრილი ჯვარი,
რა ლამაზია მცხეთა,
რა ლამაზია მტკვარი,

ისმის შრიალი ტყეთა
მესმის მუსიკა-ქარი,
მტკვარზე ძველია მცხეთა,
ქარზე ძველია ჯვარი.

დანაღვლდა გული

გზა სიარულმა დალია,
ცა ვერ დალია ცქერამა,
რა სასიამო დარია
ამ ჩემი გულის ძგერამა.

ვარდზე ჯდა ჭიამაია,
თვალი ვტაცე და მეამა,
გული ნაღველმა დარია,
შეპყრობა მისი მელამა.

ქარს მოაქვს ძველი არია,
სივრცე გაჰკვეთა ძერამა,
გაფრინდა ჭიამაია,
მათროთოლა გულის ძგერამა.

გზა სიარულმა დალია,
ცა ვერ დალია ცქერამა,
როდემდის უნდა მანამოს
ამ ჩემმა ბედისწერამა.

* *

ცხისძირი, ტახტისძირი,
შენ გგონია არის ძვირი?
იყიდება საქართველო
ქართლის ბედით,
ქართლის ჭირით.

და ვინ ჰყიდის,
და ვინ ჰყვირის,
ამას სომეხი გაჰკვივის:
ჰა, ნისიად საქართველო,
მერე მომეც ხურმის ჩირი!

შოთა ტირის, ვაჟა ტირის,
გასაყიდად ამზადებენ
რადგან თბილისს!

მწუხარება ნეფერტიტზე

ქალაქის ქუჩებში
ვეძებდი სახეს,
ჩემთვის ნაცნობს, გულის ახლობელს.
სადა ხარ, ლილი!
გეძებს შენი დაკარგული ნაწილი სულის,
თუმცა არ უწყი, რომ ის დაკარგე,
რადგან არ იცნობ.
სწუხს ჩემი სული,
აუხდენელ ოცნებაზე,
უთქმელ სიტყვებზე,
ყოველ ფიქრზე, ღამეს რომ ახლდა
და მტკივა გული,
ვერ მოგანვძინე ხმები ჩემი - ნაწერი ლექსად.
შენ შემომხედე მხოლოდ ერთხელ ნუკრის თვალებით
და მზერა იგი ჩემთვის იყო ყინულზე ცივი,
ეს იყო მაშინ,
ოდეს ერთად ჩავუარეთ ჩვენ მიცვალებულს,
ხშირად სიზმრებში ვხედავ სახეს ნეფერტიტისას,
ო, მარადიულ ტანჯვად იქცა პროფილი შენი,
დემონიური გამოხედვა უკანასკნელი.
შევძახებ ზეცას არასოდეს არ გინდა წვიმა,
რადგანაც იგი შენს თავს მახსენებს
და თუმცა მაინც ვდგევარ წვიმაში.
მე ვიგრძენი სიყვარულით თავბრუდახვევა,
გულის წასვლა, დაბნედა გონის, როდესაც წვიმდა.
წიგნებით ხელში, შენ ეზოში გაუჩინარდი,
სადაც ჩემი ბავშვობა თვლემდა.
მე ვსწუხვარ
აუხდენელ ოცნებებზე,
უთქმელ სიტყვებზე,
ყოველ ფიქრზე, ღამეს რომ ახლდა.
გიგონებ, ლილი,
ვიცი ეხლა, ვარდის ბაგე სხვა მზეს უღიმის,

გიგონებ, ლილი,
ვიცი ეხლა მარმარილოს თითები თლილი
ზრუნავენ სხვისთვის,
გიგონებ, ლილი
და მე მაინც მიხარია მწველ სინანულში,
რადგან ბავშვი გეძახის დედას.
სადა ხარ ლილი! მინდა გითხრა მადლობა წრფელი,
რადგანაც შენმა სიყვარულმა შემაყვარა მე პოეზია
და მტკივა გული,
ვერ მოგანვდინე ხმები ჩემი, - ნაწერი ლექსად
სწუხს ჩემი სული,
როგორც სწუხდა ერთი პოეტი,
მწუხარებით რომ იგონებდა ნაზი ფრჩხილების გრძელ ზამბახებს
და თვლებს ბეჭდისას, ჯვრისწერაზე ქარში გაბნეულს,
სწუხს ჩემი სული
ბედისწერის უღვთო მოპყრობას,
რომელმაც გზები არ შჰყეყარა ბედნიერების
და მტკივა გული მძიმე სევდით თასივით სავსე
იმ ამაღლებულ სიყვარულით
რაც უკურნებულ სენად სჭირდა ნიკო ფიროსმანს.
მე, მარტოობის უფსკულებში გადაჩეხილი,
მეწყერმა გრძნობამ სამუდამოდ დამასამარა.
გიგონებ, ლილი,
გიგონებ და შიგნიდან თვალებს
ცრემლის ზვირთები ეხეთქება, წარღვნად მომსკდარი,
სწუხს ჩემი სული
აუხდენელ ოცნებაზე,
უთქმელ სიტყვაზე,
ყოველ ფიქრზე, ღამეს რომ ახლდა
და მტკივა გული,
ვერ მოგანვდინე ხმები ჩემი, - ნაწერი ლექსად,
სადა ხარ, ლილი!
ერთხელ კიდევ შევკვივლებ ზეცას,
მე ისევ გელი.

აღმოსავლური მოტივით

დოქი აავსეთ ღვინითა,
ქარვით, ლალით და ინითა,
ღვინით ამივსეთ ფიალა,
გული რომ ამიფრიალა.

გვერდით დავისვი ლამაზი,
ალერსმა გადამიყოლა,
ასე დასრულდა ზღაპარი
იყო და არა იყო რა.

კახეთს

მე შევამჩნიე შენს ტყეში ერთხელ,
თმებჩამოშლილი ღვთაება დალი.
ვუმზერ კახეთის ღამეში მეხრეს
ვით მოჰყავს ურმით მას წინანდალი.

ხობებისფერად აფეთქთა დილა,
თრთის მსხმოიარე მკერდი ატმების,
ციდან ალაზანს ეღვრება ლილა
ოდეს თავთუხში გნოლი გატყვრების.

დგას შემოდგომა, ოქროს ბულული,
სივრცეში შლილი ქარვის ვაზებით,
ჭავჭავაძიანთ ბაღში ბულბული
მოუხმობს მიჯნურს, სტვენს მინაზებით.

კავკასმა თოვლის მხრები ასწია,
აქ კი ბრდღვიალებს კორდი და კალო,
თელავი გურჯაანს მოუტაცია
მამ შენი ჯერი დგას, წინანდალო.

განწიერი

მე გადავფურცლე ოცნებების ფოლიანტები
და ხელში შემრჩა წუთისოფლის შავი დღიური.
ქარს დაელენა მონანავე გემის ანძები,
ჩემთვის რომ იყო სანუკვარი და მშობლიური.

მზე ჩაესვენა სისხლისფერი ზღვის საუფლოში,
გულთან ტალღები გამორიყავს ეულ იარებს,
თვალს მოსწყდა ცრემლი მონყალების, ვით რკინის გროში,
რომ ჩემს გორებას მდუმარება არ იზიარებს.

ბნელმა მოიცვა არემარე, მეფობს წყვდიადი,
ბედი იცინის და იმედის არ ჩანს ლამპარი
წინ უტყვი ზღვა დგას, უკან მხოლოდ - ვრცელი უდაბნო,
მე კი, დერვიშმა სადღა, ვპოვო თავშესაფარი.

გაჩერებაზე

ციდან ელეგიურად წვიმდა,
განწყობას ქმნიდა
მეფიქრა პოეტებზე,
ბაირონზე, ჯონ კისტზე,
გალაკტიონზე,
შანდორ პეტეფიზე.
წვეთები თითქოს
ცეკვავენ წვიმის,
ცეკვავდა წვიმა
და ჩამესმოდა
ქარი ქროდა,
ქარი ქროდა,
ქარი ციური,
შოპენი, ვერდი,
შუმანი, ბახი,
ლისტი, მოცარტი...
სიკვდილზე ფიქრი
დღითი დღიური.
და იდგა ჩემს წინ
სველი ძალღი,
სველი თვალებით,
ნეტავ რას გრძნობდა...
ქუჩაში სწრაფად
მიდიოდნენ ქოლგით ქალები,
ზოგი გარბოდა.
გაჩერებაზე
უამრავი ხალხი მოგროვდა,
ჩემს გვერდით დადგა
ტანმაღალი ორი გოგონა
ლამაზი სახის? – აბა როგორ არ
“ხომ ლამაზია ძალზედ ტომ კრუზი?
– კი, მაგრამ, უფრო - რიკი მარტინი,
– უფ, ტესტში შემხვდა კითხვა მარტივი,

– სალი, ლოყაზე გიგანტური დაგაჯდა ბუზი,
– ფუ, ურჩხულია, მგონი, ნამდვილი!
– აი, მოვიდა ჩვენი ავტობუსი”
ციდან ელეგიურად ნვიმდა,
განწყობას ქმნიდა
მეფიქრა პოეტებზე,
ბაირონზე, ჯონ კისტზე,
გალაკტიონზე,
შანდორ პეტეფიზე.

თითქოს პერანგას მხარეს გავყურებ მუხრან მაჭავარიანს.

მეც შემყვარდა შენი ლაშურა
არგვეთის ღამე, ცა მოღრუბლული,
მინდა გიმღერო, როგორც აშულმა,
რადგან არა ვარ ქალის ბულბული.

თითქოს პერანგას მხარეს გავყურებ
წვიმს და ფეხშველი ვრბივარ ეზოში,
ღობეს მოადგა მინადორა და
გითხრა: ვისია, მუხრან, ეს ბოვში.

თქეშმა გადილო, მზე გაიბადრა,
თუმცა დაზვინულ ჩალას ქარი შლის
და კაკლის ხესთან ქვის მაგიდაზე
შენი მამიდა ლურჯ სუფრას გვიშლის.

აიღე დოქი, ჩამოასხი ციციქა ნაჟური,
წამით ჩაფიქრდი და თვალები ცრემლით აგვესო:
- ამით დიდება გელათს, ხახულს, ოშკს და ანანურს,
ბაგრატის ტაძარს, ნიკორწმინდას და ალავერდსო.

შესვი ყანწი და ალავერდი ჩემთან გადმოდი,
არც წინაპრების საფლავები დაგვინწყებია,
ლხინი დამთავრდა, თეთრ ტირიფზე მთვარე ჩამოდის
და აივანზე ორ ხის ტახტზე ორ გადაღლილ ლანდს
ბავშვურ ღიმილით უდარდელად ჩასძინებია.

“ გათენდა, ვხედავ თვალგახელილ საყვარელ არგვეთს,
შენს აივანზე მაჩიტელა ლურჯ თვალებს ახელს,
წისქვილი შენი, ღელე შენი, ვაშლები შენი,
ამ დროს მართლაც და, საყვარელნი არიან ერთობ,
პერანგას მხრიდან მზე მოარღვევს ღრუბლების ჯებირს,
მზე შეეფინა ღელის გაღმა აღმართულ ფერდობს.”

დღეს თრობა მინდა

თასი შეავსეთ, მწყურია
ღვინო უნითლეს ლალისა,
დღეს თრობა მინდა ბახუსთან,
“ხვალემ იზრუნოს ხვალისა.”

მიმონებს მონას მიმონველი
დაშლილი თმები ქალისა,
დღეს მე ამ მზერით დავტკბები,
“ხვალემ იზრუნოს ხვალისა.”

დღეს მსიამოვნებს ტრამალზე
ღრიალი ქარიშხალისა,
ხვალ იქნებ სიომ დაჰბეროს,
“ხვალემ იზრუნოს ხვალისა.”

გლოვაა, დაე, ვიგლოვო,
დღეს მესმას ხმები ზარისა,
ბედია? დღეს მსურს, რომ მოვკვდე,
“ხვალემ იზრუნოს ხვალისა.”

ჩუ! არა, ქარი არ არის!

ჩუ!.. ვინ ხმაურობს სასაფლაოზე?!
ყური დაუგდე, ჩემო ფერიავ,
აღბათ ქარია მოთქვამს ტაროსზე,
რა ბურუსი და რა სიბნელეა.

ჩუ!.. არა, ქარი არ არის, არა!
ისმის ქვითინი მთის და მდელოსი,
გული მიკვდება უთქმელად, წყნარად,
ეს ტირილია საქართველოსი!

სამაგიერო

ირგვლივ თოვლია და მახსენდება
შარშანწინდელი თოვლის ნამქერი,
როგორ დასცინეს ერთ დროს ქალებმა
გრძნობებს უწმინდესს, გულით გამხელილს.

მას შემდეგ წელი გავიდა სამი,
ის აღარა ვარ, სახე ვიცვალე,
ეხლა მოხვედით ჩემთან ლექსისთვის,
მაგრამ, ბოდიში, ვერ მოვიცალე.

ღამე

ჩასძინებია ჩემს ღამაზ თბილისს,
დუღუნა მტკვარსაც ჩასძინებია,
მაგრამ ვინ არის, ჩუმად რომ ტირის?
ვინ არის, რომ არ დასძინებია?

მიუსაფარი ვინმე ჩანს ერთობ,
ცხოვრება გულზე დამძიმებია,
ეგ მწუხარება აკმარე, ღმერთო,
მას გულის ფეთქვაც დამძიმებია.

უბედურს მზეც კი დაუბნელდება,
სხვას მთვარე სხივებს აყრის მძივებად,
ის მთელი ღამე იხეტიალებს
და დილით, დაღლილს, ჩაეძინება.

ვიდრე ცოცხალი ვარ

იქნებ სული დამიკრძალოთ,
იქნებ დამიტყვევოთ გული,
მაშ ჯერ უნდა ამიკრძალოთ
მე მამულის სიყვარული.

ნეტავ როგორ დამავინწყებთ
ამ ბრდღვიალა მთებს და ველებს,
რასაც სიყრმე თან შეზრდია
მას ვინ გადამისხვაფერებს.

სად წაიღებთ წინანდალის
ვრცელ სივრცეში ჩარგულ ვაზებს,
ვარძიის და ბეთანიის
გზებს - დაფენილ ფიანდაზებს.

ამ არაგვის მძლავრ დინებას
და ამ მტკვარის მყუდრო სადგომს,
ვინ დამინგრევს გორის ციხეს
გორელების ურყევ საყრდნობს.

ვინ გაბედავს, რომ სვანეთში
კოშკებს სეტყვა დაუშინოს,
ვინ მომიკლავს ლილეოს ჰანგს,
ვინ წაბილწავს “მზეს და ღვინოს”

ან ანანურს, უფლის მხევალს
ვინ შეუნთებს ცეცხლის ალებს,
ვინ დაუშლის ბატონობას
საირმეში ნიაქარებს.

არა!.. ვიდრე ცოცხალი ვარ!
ვინ მომწყვიტოს გრძნეულ ბგერებს,
მნამს რომ ჩემი საუკუნე
მეც მხურვალედ ამამღერებს.

მაშ, მეტყველო სტრიქონებო,
გამიხურეთ ჭაბუკს გული,
რომ მე მერგოს საქართველოს
უანგარო სიყვარული.

* *

რა სიცივეა სახლში
მე უმზეობა მიჭირს,
ალექსანდროვის ბაღში
სხედან გოგო და ბიჭი.

ო, ეს ქუჩები მლაღავს
გამიწყდა ეხლა ქანცი,
და რუსთაველზე მიდის
მონყენილ სახით კაცი.

გული მტევენელი თმენის
წმინდაა ვიდრე თვალი,
შორს ჩანს სპეტაკი მთები
ახლოა მუქი ბარი.

პოეტს ფიქრები დაღლის,
ღრუბლიანია ზეცა
ისმის შრიალი ცაცხვის,
მიასვენებენ ცხედარს.

მესმის მუსიკა ნელი,
რეკავენ სადღაც ზარებს,
თვალთაგან მოსწყდათ ცრემლი
ძაძით შემოსილ ქალებს.

მაინც კარგია ყოფნა,
თუგინდ ეწამო მარად,
როცა სატრფოსგან ელი
გრძნობით დანერილ ბარათს.

ვიცი ყინვაა სახლში,
მე უმზეობა მიჭირს,
ალექსანდროვის ბაღში
სხედან გოგო და ბიჭი.

მახსოვს სოფლად

სოფლად მახსოვს პატარა ხე,
სულ პატარა კუნელი,
ერთი გოგოს სიყვარული,
გულით განუკურნელი.

კოპიტები თუ ჭადრები,
თუ ალვების რიგები,
ბებიები შავ ჩადრებით,
ბაბუები ბიჯგებით.

ძაღლის ყეფა და ნახირის
საძოვარზე გარეკვა,
ალიონზე მნათემ ზარი
საყდრიდან რომ დარეკა.

თონის თავზე შემოდგმული
ურმის ძველი ბორბალი,
წყალზე ნელა მოცურავე
დატვირთული ბორანი,

მახსოვს, პაპამ რუდუნებით
ვაზი როგორ გამორჩა,
მოგონებებს სურათები
ეჰ, რა ცოცხლად შემორჩა.

თუმცა გოგო აღარ მიყვარს
გულით განუკურნელით,
მაგრამ მახსოვს პატარა ხე,
სულ პატარა კუნელი.

მაგრამ გული

ქალი მიდის შარიშურით,
ჩაიარა, შარა, შარა,
ამიჩქარდა უცებ გული,
ჩქარა-ჩქარა, ჩქარა-ჩქარა.

აღარ ისმის ჩამი-ჩუმი,
გაიღურსა სოფლის შარა,
მაგრამ გული, ჩემი გული
ისევ ტოკავს ჩქარა-ჩქარა.

მისტიური ხე

მსხლის ხე დგას, როგორც მლოცველი დედა,
ანუ ღვთისმშობლის ნატანჯი სახე,
გოლგოთის მძიმე ფიქრი და სევდა
მე შევიგრძენი, მე დავინახე.

რტოებს, დახრილებს მწუხრის ნიაფში
ფითრმა შეახო ავბედი ბაგე,
მე დავინახე იუდას კოცნა
და გავიგონე: ჯვარს აცვით იგი!

უსათაურონი და უთარილონი

*

სად ხარ, იუდა, გამოდი შუქზე,
აღარ გახსენებს ხალხი კრულებით,
იმ ოცდაათ ვერცხლს გიბრუნებს უკან,
მილიონობით ოქროს ფულებით.

*

როდესაც ხალხის ბრბოს ეშმა ხედავს,
უხარია და უკრავს ბარაბანს,
რადგან იესოს ჯვარზე აცვამენ,
და შეუნდობენ თახსირ ბარაბას.

*

ვით დაუჯეროს პეტრეს,
ან როგორ ენდოს პავლეს,
რჩეული იყო ნოე
და, მაშ, უგონოდ დაღევს.

*

მკვდრეთიდან აღმდგარს ჰხედავს ლაზარეს,
მაგრამ უარყოფს, ვით პეტრე - უფალს,
არ მოარიდა თვალი დიანას,
და ვერ გადარჩა სული დაღუპვას.

ჩაფიქრებული და მეოცნებე

ხშირად ვყოფილვარ სარკმელთან მდგარი,
ჩაფიქრებული და მეოცნებე,
გარეთ კი ჰქროდა წვიმა და ქარი,
წვიმა და ქარი,
ოთახს ავსებდა მუსიკის ღვარი,
ვით სასიკვდილო ძარღვებში შხამი
ეპარებოდა ნამწამებს რული
და ასე დიდხანს სარკმელთან მდგარი
ჩაფიქრებული და მეოცნებე
ლაჟვარდი მხარის
ხილვებით მთვრალი,
ავმღერებულვარ: რამ-დარი-დარი,
გარეთ კი ჰქროდა
წვიმა და ქარი,
წვიმა და ქარი.

ალბათ

ქარები ქრიან, მიაქვთ ფოთლები,
ჩემი მამული მე აღარ მშობლობს,
დაცარიელდა ღვინით ბოთლები
რომ ეს გულია ჩემი სამშობლო.

ცას გადაეკრა ღრუბლის ბლონდები,
დგას მდუმარება სასაფლაოსი,
ალბათ ვიღაცას მოვაცონდები
როგორც პოეტი - ლექსის სალოსი.

ქარები ქრიან და გული მტკივა
ლიმილი დარჩა ჩემს ბავშვობაში,
ღმერთო დამიცავ, დამიცავ, მცივა,
რა სიცივეა მარტობაში.

მცხეთის გზაზე

ატყდა თქეში მცხეთაში
როცა გზაში მე და შენ
მოვდიოდით მხარდამხარ,

– გადილო? – ჰა და ჰა!
– გადილებს? – ვინ იცის!
და გვლუმპავდა თბილი ცის
მცხეთის წვიმა გზადაგზა,

ჯვარი იდგა მტკვრის იქით,
აქეთ სვეტიცხოველი,
ირხეოდნენ გზის იქით,
ზამბახები სოველი.

მალე ჩავალთ თბილისში
იძახოდი გზადაგზა,
– თუ გადილო, ჰა და ჰა!
– გადილებს? – ვინ იცის...

სევდა

ვივლი ალბათ ნვალებით,
ვიდრე დავმინდებოდე,
მსურდა შენი თვალები
აქ რომ დამვიწყებოდნენ.

მე პოეტი გამიგებს,
ლექსის თქმა ვით ძნელია,
აგერ, ვერ დაგივიწყე,
უკვე ათი წელია.

მომიტანა წარსულმა
მოგონება, ლანდები,
თურმე რა დრო გასულა,
მაგრამ სად ვგვიანდები.

სული ტყვეობს დილეგში,
გულს არა აქვს ნუგეში,
როგორც სიყმანვილეში,
ისე სიჭაბუკეში.

გააფთრებით ქარები
სახლს გარშემო უვლიდნენ,
დღის შუქს დავემალეები,
ლამეს სად წავუვიდე?

ეს ზამთარი გრძელია,
როგორც მწუხრის ოცნება,
რწმენის რწმენა ძნელია
რომ მოხდეს საოცრება.

მე პატარა აღარ ვარ,
საოცრების არ მჯერა,
გამარინდა მაღალმა
შთაგონებამ ამჯერად,

თუ ტვინს ვერ ამუშავებ
მაშინ იგი მორგია,
განუყრელად თან დამაქვს
მცირე ანთოლოგია.

მეგობრები ბევრი მყავს,
ღმერთმა ზეცით ინება,
მესხიშვილმა მაჩუქა
ეს ძვირფასი ქმნილება.

ძმებო! ეგ სიყვარული
თქვენი მუდამ თან დამაქვს,
მაგრამ გამომჟღავნების
უნარი მე არა მაქვს.

აღბათ ჩემს არყოფნაში
მანდ ბევრი რამ იცვალა,
ვილაცამ იქორწინა,
ვილაც გარდაიცვალა.

რა ვქნათ, ნუთისოფელი
ასე წარმავალია,
სიცოცხლე და სიკვდილი
მალლა ღმერთის ვალია.

მანდ სამხრეთის მზე არის,
აქ კი მკაცრი ზამთარი,
ცივი და ულმობელი
ვით მშიერი აფთარი.

სევდა ისე ამტკივდა,
როგორც ნაიარევი,
მე მოსკოვის ქუჩებში
ლანდი დავიარები.

სული ტყვეობს დილეგში,
გულს არა აქვს ნუგეში,
როგორც სიყმანვილიში,
ისე სიჭაბუკეში.

მაგრამ მაინც, ო, მაინც
თქმა ყველაფრის ძნელია,
კარგი ლექსის დანერას
ვცდილობ ათი წელია.

მადლობელი ვარ

ბევრჯერ მინახავს დღისით ქუჩებში
რისხვით აღვსილი ცივი თვალები,
დამბაჩები რომ ელავს გუგებში
დასალუბად რომ არ ენანები.

ო, სისასტიკე რა ძალით მეფობს,
ფოთლებმაც იგრძნეს ქარით ოტება,
მადლობელი ვარ, უფალო ღმერთო,
რომ არ მიგრძვნია გაბოროტება.

მახსოვს მთაწმინდავ

მახსოვს მთაწმინდავ, როგორ განვიმდა,
როგორ განვიმდა, მთაო მზისაო,
შენში ანათებს შუქი რამ წმინდა
ილიასი და აკაკისაო.

შენს ჭაღარა შუბლს ნისლის გვირგვინი
შემოხვევია, როგორც ზმანება,
და ვარსკვლავების კრთომა-ლივლივი
გულს გეპკურება ციურ ნამებად.

რტოებგაშლილი ნაზი ჭადარი
სიოს ჰანგებზე მღერის ნანაზე,
მამადავითო, შენი სადარი
სხვაგან სად ვპოვო ამ ქვეყანაზე...

გარინდებულხარ, ჩემო მოძღვარო,
პოეტთა გუნდის გულთა მპყრობელო,
მინდა სიცოცხლე შენ შემოგწირო,
სიკვდილის შემდეგ ჩემო მშობელო.

შმაგი მერანი ფაფარაშლილი,
ყორანს ბედისას შორით მიაფრენს,
კვლავ ამბობს თრთოლვით ბარათაშვილი,
ვეტრფი ლურჯსა ფერს, ვეტრფი ცისა ფერს...

ხვალ გაზაფხული იფეთქებს იით,
სიცოცხლის სითბო იგრძნო მთა-ველმა,
მწვანე რტოები და წყაროს წყალი
კვლავ მოითხოვა ვაჟამ-ფშაველმა.

გულში გრძნობები მოზღვაავდა ცრემლად
და უერთდება მღელვარე რიონს,
მერის აჩრდილი ტირის საფლავთან
სარკმლიდან გასულ დიდ გალაკტიონს.

მე ეხლა ვდგავარ და გადავცქერი
ირგვლივ თბილისის დაბინდულ ხედებს,
ვდუმვარ, თან ვტირი, ვტირი და ვმღერი
და ეს სიმღერა მე მაიმედებს.

რტოებგაშლილი ნაზი ჭადარი
სიოს ჰანგებზე მღერის ნანაზე,
მამადავითო, შენი სადარი
სხვაგან სად ვპოვო ამ ქვეყანაზე.

უცებ ავტირდი

ეს იყო წინათ და იდგა მარტი,
მე მოვდიოდი ქუჩაში მარტო,
უცებ ავტირდი უცნაურ დარდით
არ ვიცი რისთვის, რისთვის და რატომ.

წვიმდა, ასფალტზე ეყარა ვარდი,
მკვდრის ყვავილები ფერავდა ტატნობს,
უცებ ავტირდი უმძიმეს დარდით
და მივხვდი რისთვის, რისთვის და რატომ.

ცხოვრება მიდის

მე ვესალმები ჩემს ნაცნობ ხეებს,
როგორ შეცვლილან ბაღში ვერხვები,
ცრემლით ვიხსენებ ბავშვობის დღეებს
გული მტკივა, რომ ველარ შევხვდებით.

ცხოვრება მიდის – მდინარე ნელი,
ვიცი ვერ გავალ ბედით მე ამ ფონს,
მინდა სალამი უკანასკნელი
ვუთხრა ზესტაფონს.

უსათაუროდ

ვუძღვნი მონყალების მთხოვნელ პატარა ვოვას.

მითრთის თითები, მცვივა, ო, მცვივა,
არა მაქვს ბინა ამ სანუთროში,
მე გაძღვეთ თვალებს, ამ ბავშვურ თვალებს,
ბავშვურ თვალებში მომეცით გროში.

მაჩვენეთ ზეცა, მზე დამანახეთ
შორს მიმოფანტეთ შავი ღრუბლები,
შიში, შიმშილი, უძილო ღამე–
მე ვიღუპები, მე ვიღუპები.

მუქარა თითის, სიტყვები გესლის,
მზერა ყინულის, გულგამყინავი
ფარისეველის ოხვრა – “საბრალო”!
გულზე კი ჯვარი, ოქრო მბრწყინავი.

ქუჩა, ნანნალი, თვალები ძაღლის,
კალათში ხილი ათასი ფერის,
დედილოს მოჰყავს ბავშვები სახლის
მე, ქუჩის ბავშვი, თვალთ ვჭამ ირისს.

მუდარა, თხოვნა, სანაცვლოდ – “ნადი”!
სიცილი ბედის ცრემლებს არ იგებს,
როცა არ უჭირს კაცს სხვისი დარდი
არ ააღლეებს ან რას გაიგებს.

ციურო, ყოვლის უთქმელად მჭვრეტო
საზრდო, იმედი, რაც მაქვს ნამიერ,
მონყალე ხელებს გვედრი, უფალო,
კურთხეული ჰყავ მრავალყამიერ.

მოხვევის ლექსი

ქაბარჯნის კლდეზე გადმოდგა
ლანდი ახოვან კაცისა:
- ღილა ვარ ლუდუშაური,
შვილი ამ მიწის და ცისა.

გერგეთს ვილოცე ნუხელის,
გულს დავისახე ჯვარიო,
ღვთისმშობელს ვთხოვე, ძალ მომცეს,
არ ვსჭამო მტრისა ჯავრიო.

არ გამითელოს ურჯულომ
ჩემი კლდის ყვავილებია,
კლდე ძუძუ არის დედისა
ნისლი რძედ დამიღვია.

ხატო, ეგ მაღლი ღვთიური
ფარვიდეს ყაზბეგის ცასა,
მინდა ვუცქერდე სიკვდიმდის
არწივის მეფურ ფრენასა.

სალს კლდეებს არ დაელიოს
ჯიხვი ამაყი, რქიანი,
არაგვს უმრავლე კალმახი,
ტყე იყოს მუდამ შვლიანი.

გავცქერ შორს იალაღებზედ
ცხვრების დაუთვლელ ფარებსა,
მწყემსი აკვნესებს სალამურს
ლექსს ამბობს გასახარელსა.

აქ დავიბადე, აქ მოგკვდე
ვით ჩემი მამა-პაპანი,
მტერს მხნედ დავხვდები მოხვევ,
არა ვარ კაცი ჯაბანი.

ოჯახის შექმნა მამინდა
ერთი მყავ გულის სწორადა,
ცხენით გადავალ ხევსურეთს,
სწორფერს დავისვამ ცოლადა.

ქორწილს გადვიხდი ისეთსა
მტერს რომ დავუვსო თვალია,
ტყვიას არ ვაცდენ ნადირსა,
მზადა მაქვს მუდამ ფალია,

ძეთაც მაჩუქებს უფალი
როგორც ბუნების წესია,
ცხოვრების ჭაპნის წევაში
ერთხელ არ დამიკვნესია,

ჯიხვს ჯიხვზე დავცლი, დავთვრები,
დროც გავა ასე ტიალი,
ვინ რა გაიგო ამ სოფლის
წალმა-უკულმა ტრიალი.

მეც დავბერდები როგორც სხვა,
გამითეთრდება წვერია,
ვისთვის სიცოცხლე მოკლეა
ვისთვის კი ძალზე გრძელია.

გერგეთის ხატო ღვთიურო
ფარვიდე ყაზბეგის ცასა,
მინდა ვუცქერდე სიკვდიმდის
არწივის მეფურ ფრენასა.

საღს კლდეებს არ დაეღიოს
ჯიხვი ამაცი, რქიანი,
არაგვს უმრავლე კალმახი,
ტყე იყოს მუდამ შვლიანი.

აქ დავიბადე, აქ მოვკვდე
როგორც ბუნების წესია,
სიკვდილთანაც კი მოხვევს
ერთიც არ დამიკვნესია.

მაგრამ სალამოს

მოვა სალამო ჩემი ფიქრით, შენი ხელებით,
და დაბინდდება მწვერვალები, მინდორ-ველები,

ოდეს აიტანს მთვარე ღამეს და უმზეობას
ვიგრძნობ ქალწულურ დაღლილობას და უმნეობას.

მოგონებები გამოიწვევს დღეებს ბროლიანს,
თურმე ალექსებში დავინყებებს გადაჰყოლიან.

თავებს დახრიან ზამბახები, ვარდის კოკრები,
მწარე ცრემლებით გაივსება უპის კოკები.

ღამაში არის, მაგრამ მზეზე დნება მყინვარი,
ასეა თურმე სიყვარული, ქრება სიზმარი.

მაგრამ სალამოს სად წავუვალ, ჩნდება ლანდები,
ეს სიმყუდროვეც შენ მგონიხარ, შენ მელანდები.

მიეთ-მოეთი

შევაღე კარი – გაიცანით ჩვენი პოეტი,
მიეთ-მოეთი ჯერი დადგა ფინჯანი ყავის.
- გმადლობთ, არა ვსვამ,
მე ახლა მსურს ვიყო სოფელში
და ვგრძნობდე სურნელს
ტყემლებისას, მზეზე რომ ჰყვავის.

ზღვა და აფროდიტე

ზღვით გამოხვედი მოგაცილა ლურჯმა ტალღებმა
და ცხელ ქვიშაზე გაიშხვართე, ვნებით ყურდები.
მაგ მაცდურ თვალებს ვიცი, ძილი არ ეკარება,
გსურს, რომ სხეული დაგიკოცნო გრილი ტუჩებით.

აფროდიტე ხარ, მოჩვენება, მზის და ზღვის შვილი,
ან ხარ ავსული, ამორძალი მწველი ზმანება,
სველ სილას გაშრობს თეძოებზე ქარი ორსული,
შენი წყურვილი ტანში დამდის მზის მხურვალეზად.

მე მოვალ შენთან, აფროდიტე, ვით ხვადი ლომი,
ვერვინ შეგვამჩნევს, აი, ეხლა მზეც ხომ დაისობს
და სიყვარულში ჩაძირულებს ლურჯი ტალღები,
სილას მოგვაყრის, რომ დაგვმარხოს სამარადისოდ.

მატარებელში

“მთები აჭრელდა,
როგორც ჟირაფი,
მატარებელი მიჰქრის
ბინდებათ,
ეხლა ინყება
წიფის გვირაბი,
თქვენ ხომ არაფრის
შეგემინდებათ?”
ქალის მუხლები
ჯერ ხელუხლები
ათრთოლდა მაშინ,
ოდეს გვირაბში
ჩქარა შევიდა
მატარებელი,
კაცის ხელები
ავ გახელებით,
კანზე აბურცულ
გველის ვენებით
იცხრობდა ვნებებს,
და ჩუმი ოხვრა,
სიძულვილი,
ზიზღი, სიამე,
მიჰქონდა სწრაფად
ყრუ მატარებელს.

უიღბლობა

კლდეს მივაცქერდი,
ლოდი დამეცა,
კოკა გამიტყდა,
წყალი დამექცა,

ქალმა გამთვალა,
გველმა მიკბინა,
და უთვალავი
ვიგრძენ ტკივილი.

თვალთ დამიბნელდა,
დადგა წყვილიადი.
მზეო, სადა ხარ
გაგანთიადდი!

გზაზე

დავმონებივარ ფრთაგაშლილ ჰანგებს,
თუმცა კი ვიცი, რომ არის სენი,
ამ სიყვარულის მტკივნეულ ჭანგებს,
ბევრი ვეცადე, ვერ დავეხსენი.

ეხლა კი, როცა გაუსაძლისი
დგება წუთები, უამხანაგო,
დამენწყვილება თვით სუბსარქისი,
რომ სიყვარულზე ველაპარაკო.

ერთი წლის ინტეგრალი

იდგა ღამე მდუმარე
იყო ლანდთა წყებანი
იცინოდა ფაუსტი:
არა ქვს ვერტერს ვნებანი.

იმატებდა სიმძაფრე
ლოცვით ცრემლმონაღვრელი,
და ჭიმავდა თეთრ აფრებს
ქარი ლურჯ ზღვის ნალველი.

იყო ბედის დაცივნა,
და გრძნობების თარეში,
ქვენარმავლებს ეძინათ
სამოთხისდარ მხარეში....

ძერა სადღაც კიოდა..
და ნუგეში კვდებოდა,
ანთებული სანთლები
ხის ხატებს ადნებოდა.

გაბზარული ოცნება
იმსხვრეოდა ბროლებად
და იყო საოცრება
სულის ცაზე ბოლება.

არსად ჩანდა ნათელი
ზეცა მზეზე დარდობდა,
გადათელილ მდელოზე
ეკლის ბუჩქი ვარდობდა.

სისხლიანი ტბორები
ჯვრებს ფსკერისკენ ძირავდა,
არაამქვეყნიური
გული ცოდვით გმინავდა.

მთვარე გადალლილიყო
და ღრუბლები ემოსა,
მწუხარებამ ღიმილი
შავ მანტიით შემოსა.

იმედები ქცნებოდა
ვით აპრილის ენძელა,
ნისლებს განშორებები
ხეობებთან ეძნელათ.

ამზადებდნენ კუბოებს
გასაფრენად შორეთში,
კლავდნენ სპეტაკ არსებას
სანადელის მორევში.

სიძულვილი მეფობდა
სიყვარულის ბაღებში
და დემონი ჰკოცნიდა
ანგელოზებს ბაგებში.

რეკდნენ შორით ზარები,
აპოკალიფსურები,
იყო შემაზარები
შხამით სავსე სურები.

თენდებოდა ღამისფრად,
იდგა ნაცრის ქაოსი,
იცინოდნენ ვარდისფრად
ქვეები სასაფლაოსი.

არემარე კვლავ დუმდა,
იყო ლანდთა წყებანი
და ამბობდა ფაუსტი:
სად აქვს ვერტერს ვნებანი.

გაბზარული ოცნება
იმსხვრეოდა ბროლებად
და იყო საოცრება
სულის ცაზე ბოლება.

ქარიდან მოგონება

შეფერილი ქარვისფრად
ქრიან ქარში ფოთლები,
გულში სიმი გაირხა
სევდის, შენ მაგონდები.

წვიმის ხმაში მომესმა
ჰანგი მუსიკალური,
ვიგრძენ რალაც სინაზე,
ვიგრძენ რალაც ქალური.

ჩემს ოცნებას დაათოვს
დარდი, ფიქრის მხლებელი,
მიდის ეხლა სადღაც შორს
სწრაფად მატარებელი.

აირეკლა ჩემს გულში
ლოცვის მკრთალი კანკელი,
დაგედევნა – “მშვიდობით”
ვარდისფერი ფანტელი.

მზემ ღრუბლები გაცრიცა,
მიწას დასწვდნენ სხივები,
ნამწამებზე გაბრწყინდა
ცრემლი-ოქროს მძივები.

ქარში ქრიან ქარვისფრად
შეფერილი ფოთლები,
უსათუოდ, ძვირფასო,
ვიცი მოგაგონდები.

გურია

რა კარგია, რა წარმტაცი გურია,
აქ სევდაც კი რალაც საამურია,
შენს ქალებში, შენს ხევებში, მწყურია,
ვჩუხჩუხებდე როგორც წყარო ანკარა,

მზე იცინის, მზე დამნათის თაკარა,
თავი მორცხვად ალუბალმა დახარა,
სიომ ატმებს გაზაფხული ახარა,
გული ხარობს, გულს სიცოცხლე სწყურია.

მთა მეძახის, ტყე მეძახის, ბინდდება,
რომ ვუცქერი, ფირალობა მინდება.
სევდა მომკლავს, სული გამიფრინდება,
თუ გურულებს ვერ ვუთხარი დიდება.

შენი ცქერა აბა ვის მოსწყინდება,
ბახმაროზე ოდეს შებინდბუნდება,
გზაზე მგზავრი როცა აღილინდება:
“გურულების სტუმრობაო” თქმულია...

ყველაფერი მიცქერს ხალისიანად,
ტყე არის თუ, წყაროა თუ ხნულია,
მომემატა მე სიცოცხლის წყურვილი,
გურიაში სევდაც საამურია.

ჩემი დობილი ეხლა ლექსია

ეხლა ძვირფასო, მე შენგან შორს ვარ,
გზაზე მომყვება ფიქრების რიგი,
მოდრულული ცა ისეთი მოჩანს,
ცას თვალზე მოსდის ცრემლებად ფიფქი.

ვიცი ეს ბედი მე გამანამებს,
ბედი, მხლებელი კუბოს კარამდის,
გადაათეთრებს თოვლი წარაფებს,
თოვლი იმეფებს მთიდან ბარამდის.

ჩემი დობილი ეხლა ლექსია,
ლექსი ამ გულში გრძნობით ჩანწული,
მამადავითის ჩანს ეკლესია,
ვით მონყენილი უცხო ქალწული.

გაძარცვულ ხეებს ტანში აციებთ
დამგლოვიარდნენ ხეთა ტოტები,
მე იდუმალი ხვალე მაშინებს –
ხვალ ალბათ არვის მოვაგონდები.

ღმერთო, შემინდე ეს მწუხარება,
შემინდე, ღმერთო, ცოდვა ფარული,
მინიდან ცამდე დგას მდუმარება,
დგას მდუმარება რალაც ქალური.

ღვინით შევავსებ თიხის ფიალებს
და მე უგონოდ, ვიცი, დავთვრები,
ქუჩაზე დავწერ ინიციალებს
და რუსთაველის გამზირს გავყვები.

გავყვები ქუჩას ბარბაცბარბაცით,
შემომხედავენ უცხო ქალები,
იტყვიან ჩემზე ალბათ: ლოთია
და ვფიქრობ არვის შევებრალევი.

მაგრამ, ძვირფასო, ვერვინ გაიგებს,
რა ცეცხლი მწვავდა პოეტს ამ დილით,
მნამს ანგელოზი ჩემს სულს წაიღებს,
სულს მოცახცახეს - დედის მანდილით.

დავრჩები ლანდი ქრისტეს პერანგი,
ვერვინ შემამჩნევს ცოდვილ მინაზე,
დარჩება მხოლოდ ეს ჩემი ჩანგი,
მწყობრი ჰანგების მწველი სინაზე.

და ბედი მაშინ არ გამანამებს,
ბედი მხლებელი კუბოს კარამდის,
გადაათეთრებს თოვლი წარაფებს,
თოვლი იმეფებს მთიდან ბარამდის.

და როცა თოვლით დაზნექილ ხეებს
დაელენება ხმელი ტოტები,
მაშინ ზეცაში აღარ ვინაღვლებ
თუკი არავის მოვავგონდები.

მხოლოდ ერთს ვიტყვი: ეს ლექსებია
გულში რომ მქონდა გრძნობით ჩანწული,
მომაჩერდება მამადავითი
ვით მოწყენილი უცხო ქალწული.

სიყვარული

მაისია,
სალამოა
ბნელი,

ვხედავ
ზეცას
წვიმის
პირი
უჩანს,

ბიჭმა
გოგოს
გადახვია
ხელი

და
ჩურჩულით
გაიარეს
ქუჩა.

მწუხარება

მომთხოვე წვიმა მომეტანა შენთვის პეშვებით,
ჟუჟუნა წვიმა, წვიმა შხაპუნა, წვიმა შეშლილი.
სწრაფლ გამოვვარდი, ფართხალებდა გული უბეში
და მუხლმოყრილი ჩავიკეცე სახლის კუთხეში,
რადგანაც ციდან თმაგაშლილი მზე მიცინოდა.
ვევედრე უფალს, გული ხურდა მგზნებარე ლოცვით,
რომ წვიმა მსურდა, არა ჩემთვის, არამედ სხვისთვის,
მაგრამ მზე უფრო აცხუნებდა თმებჩამოშლილი
და მე ავტირდი უნუგეშოდ ცრემლთა ისხარით,
ცრემლთა ისხარმა დამისველა ლურჯი პერანგი.
ამევსო პეშვი ცხელი ცრემლით
და სიხარულით ოთახისკენ გამოვექანე.
საშინელების, ელდის წამო, წამო, ქვის წამო!
შენ გარდაცვლილი დამხვდი საწოლში
და მე გავხევედი...
სიომ სარკმელი გამოალო და ხის რაფაზე
წვიმის წვეთები აწკარუნდა როგორც ზარები,
ხოლო მზის სხივმა ოქროს გვირგვინით
მარმარილოს შუბლი შეამკო.

შენი ვარ მარად

რომ ვყოფილიყავ სოფლის დალაქი,
სად მექნებოდა შემოქმედება,
და ავირჩიე მე ეს ქალაქი
თბილისი გულზე ცეცხლად მედება.

დამწვი, დამბუგე, შენი ვარ მარად,
მტკვარის ანთებამ ასჯერ დამახრჩო,
მოკვდეს ვაჟკაცი, თუ ნარიყალას
არ დაუდგება თუნდაც ხარაჩოდ.

ექვსივე კარი გაგელო ღამით
როდესაც თვლემდნენ წყნეთის ვერხვები,
და როგორც ერთ დროს ყიზილბაშები,
შემოგესივნენ ჩემი ლექსები.

ეს ხანძარია თუ ვარდის ცეცხლი,
ერთხელ მნახველი ამას იგონებს:
მთანმიდის ლავა – შხეფები ვერცხლის
ჩემს გულში ლენავს მალალ სტრიქონებს.

ჯერ არ მომკვდარვარ და ერთხელ მაინც
მინდა ავწყვიტო ზარებს სიონი,
ბორკილებს გაგლეჯს აქ ამირანი
და დაიქუხებს კავკასიონი.

ლამის ვნებანი

ქრება სანთელი, იკლებს ნათელი
წყვდიადი დგება...
ნამით გავხევდი ძველი ნაღველით,
შემიპყრო ვნებამ.

გარეთ ქარია, ტყეს უხარია
რტოების რხევა.
სათნო მარიამ, შენი კრავი ვარ,
მიცან, ეს მე ვარ!

ცაზე იჭექა, გატყდა ჭიქა,
დაიქცა ღვინო,
ბუხრიდან ჭინკის თვალები ბრჭყვინავს
სისხლი ლივლივებს.

ზეციდან სეტყვამ მთები დასეტყვა,
ვსმენ შეშის შიშინს,
რალაც ავბედმა დღეს გამიმეტა,
მათრთოლებს შიში.

მესმის მუქარა, ნეტავ უნდა რა
ამ წყეულ ავსულს?
არ სჭრის მუდარა, გასწი სუდარა,
სუდარა არ მსურს.

უცებ ცისკარმა ისხივცისკარა
მორბედმა დილის;
ღმერთო მაკმარე, ცამ გადიკარა,
მომმადლე ძილი!
ბუხრიდან ჭინკის თვალები ბრჭყვინავს,
სისხლი ლივლივებს.

მესიზმრები

ხვალ არ ვიცი სად წამიყვანს ბედი,
დავიღალე ქარია და წვიმა,
მესიზმრები ყოველ ღამით, დედი,
მომენატრე, მოფერება მინდა.

ლურჯი ფიქრი შორ სივრცეებს ერთვის,
დილაა თუ მიმწუხრია ბინდად,
მესიზმრები ყოველღამით, დედი,
მენატრები, მოფერება მინდა.

აღბათ ველი გადამწვანდა ფეტვით,
გაიხარა იქნებ ჩემმა შინდმა,
მესიზმრები ყოველ ღამით, დედი,
მომენატრე, მოფერება მინდა.

გულამოსკვნით ტბაზე თუ მღერს გედი?
ჩემი გედი, თეთრი გედი ლინდა,
მესიზმრები ყოველ ღამით დედი
მენატრები, მოფერება მინდა.

სხვა არ მინდა სიცოცხლეში მეტი,
ნათელ დღეებს აცილებდე მშვიდად,
მესიზმრები ყოველ ღამით, დედი,
მომენატრე, მოფერება მინდა.

აღბათ ეხლა არ გამწირავს ღმერთი,
მარიამი დამიფარავს წმინდა,
მე ჩამოვალ ძალზე მალე, დედი,
მე ჩამოვალ, შენთან ყოფნა მინდა.

და თუ მტერმა გამიგმირა მკერდი,
ვიტყვი: აღბათ დაღლილს ჩამეთვლიმა,
საქართველოვ, შენ ხარ ჩემი ხვედრი
და საფლავიც შენს წიაღში მინდა!

მოლოდინი

მწუხრია, ნავარდობს სიო,
სარკმელთან შეირხა ფარდა,
ლოდინით დაღლილი გული
არა ჩანს, არ მოდის რადა!

იმედი მამხნევებს თუმცა,
ლარნაკში ყვაავილი ჭკნება,
თასებში ღვინის ფსკერზე
სანთლების ჩრდილები წვება.

ვდგევარ და გავყურებ შორეთს,
იქნებ სვლა ბნელში უჭირს,
ჭიშკართან ვდგევარ და მზარავს
დუმილი დაღლილი ქუჩის.

მწუხრია, მომძლავრდა ქარი,
სარკმელთან შეირხა ფარადა,
თვალებზე ცრემლების ღვარი
არა ჩანს, არ მოდის რადა...

იქნებ ზღაპრებმა სიყრმისამ

მასსოვს პატარა გოგონა,
ხალემა ნუკრის ქათიბი,
თვალეზი - ჭიაკოკონა,
ნამნამის ტვერი - სათიბი.

მასსოვს და რა დამავინწყებს
მის ფეფებს - ლერნმის ლეროებს,
შუბლით ცას ჰგავდა, ნარბებით -
ცაზე გაფრენილ წეროებს.

არ ვიცი რამ გამახსენა
მე ის პატარა გოგონა,
ხალემა, ნუკრის ქათიბა,
თვალემა ჭიაკოკონა.

იქნებ ამ ზეცამ უღრუბლომ?
იქნებ სათიბმა მდელომა?
იქნება ნუკრმა დამფრთხალმა,
ან ცას შეხლილმა წერომა?

იქნებ პატარა სამშობლომ
იმ გოგოსავით კეთილმა?
იქნებ ზღაპრებმა სიყრმისამ,
ცხვრის ტყავზე ამოკვეთილმა?

ვგრძნობ, მაგრამ ენა ვერ ამბობს,
რამ მომაგონა გოგონა,
ხალემა, ნუკრის ქათიბა,
თვალემა ჭიაკოკონა.

იმ პოეტებს

იმ პოეტებს რა ვუთხარი ახლა
ორ ტაშზე რომ სცვლიან ნამუს, სინდისს,
თორემ იცის, თორემ იცის ხალხმა,
იმათი გზა უფსკრულისკენ მიდის.

არა, მაინც მიკვირდა და მიკვირს
უტიფარი გამოხედვა “თათრის”
თუმცა კაცი რომ დაკარგავს სინდისს,
მერე უფრო მედიდურად დადის.

სამყაროში

ამ სამყაროში ყველაფერს
აქვს ერთმანეთთან კავშირი
და უმიზეზოდ არ სცვივა
თუნდაც თავიდან თმა ხშირი.

ღმერთო გავგიჟდები

ღამე დაემვა, როგორც შავი ფარდა,
უცებ აცახცახდა ტანში ყველა ნერვი
და ახლა არ მინდა სიკვდილის გარდა
მე არაფერი.

ირგვლივ დუმილია, ლანდი დადგა კართან,
ლანდი არა ერთი, ლანდი მრავალფერი
და ახლა არ მინდა სიკვდილის გარდა
მე არაფერი.

ჰაერი დამძიმდა არა სუნით ვარდთა,
უფრო ჭაობების სუნით დანაფერი
და ახლა არ მინდა სიკვდილის გარდა
მე არაფერი.

სანთელი ავანთე, შუქი აცახცახდა,
საგნები როკავს საზარ აღმაფრენით
და ახლა არ მინდა სიკვდილის გარდა
მე არაფერი.

ღმერთო, გავგიჟდები, უფალო, სად ხარ?!
თუკი სიცხადეა ირგვლივ ყველაფერი,
მე ახლა არ მინდა სიკვდილის გარდა
სხვა არაფერი.

გულო დაცხერ

მზეო, ამოდი! ამოდი!
ნუ ეფარები გორას,
მთვარევ ჩამოდი! ჩამოდი!
გზა გაუნათე ბორანს.

გულო დაცხერ
და დანყნარდი,
არ აჰყვე ქორებს ქუჩის,
ღვინოვ, თუ გინდა, განყალდი,
დამდებს რა ვუთხრა ტუჩის!

შენ რომ დამეკარგო

შენ რომ დამეკარგო,
ჩემო საოცნებოვ,
გული დამედაგოს,
თვალი ამეცრემლოს,
მაშინ სადღა ვპოვო
შვება, მოსვენება,
და თვით საქართველო
მექცეს მოჩვენებად.
ზეცა ჩამოიქცეს,
მინა გაიხლიჩოს,
ცეცხლმა ტყე გადანვას,
ქარმა აიწყვიტოს.

როცა შენ ვერ გნახავ,
ჩემო საოცნებოვ
გული, დადაგული
ასეთ სიყვარულით,
ასეთ სიხარულით,
როგორ ვანეტარო?
როგორ ვაოცნებო?

თუ კი შენ ვერ გპოვებ,
ჩემო სასოებავ,
მაშინ სადღა ვპოვო
შვება, მოსვენება,
ჩემო სასურველო,
ჩემო სანატრელო,

შენ რომ დამეკარგო
სული გაყოფილი,
გული გაყოფილი,
როგორ გავამთელო?
როგორ ვაოცნებო?

აუტანელი წამი

მე ისე გიმზერ,
როგორც მთვარეს შესცქერის ხალხი,
მეგონა გცნობდი
ვით მჩხიბავი იცნობს ვარსკვლავებს.
სავსე დამბაჩას
საფეთქელზე უმაღ დავიხლი,
თუ არ მითხარი,
ეგ დუმილი რას მოასწავებს.

შეჩერდეს ჟამი

ყმანვილს მინდოდა დროის სწრაფი სვლა,
ეხლა კი მინდა შეჩერდეს ჟამი,
ისე შეჩერდეს, რომ არსაიდან,
არ მოისმოდეს ჩქამითი ჩქამი.

უნინ მინდოდა დავნაფებოდი
მხურვალე ბაგეს, ვარდებს, გვირილებს,
ეხლა მშვენება და სილამაზე
გულში აღვივებს მიმქრალ ტკივილებს.

დაბრკოლებათა ყოველგვარ საგნებს
ეურჩებოდა დუღილი სისხლის,
რაც აღანთებდა ოდესღაც ვაგნერს,
დღეს საბურველებს იფარებს ნისლის.

შეჩერდი, ცაო, დაბნელდი მთვარევ,
ოცნების ზვირთებს არა აქვთ ფონი,
უნინ ეს მხარე იყო ნარნარი,
ვაჰ დრონი, დრონი!

სულ არ ვდარდობ

გამითეთრდა თმები, როგორც თოვლით-მთები,
მაგრამ სულ არ ვდარდობ, ჩემო კარგო.
როგორც პატარძალი, ისე მოვირთვები
და გაზაფხულს ცოლად აპრილში გავყვები.

დაუბერავს ქარი თეთრი იალქნებით,
დაჭკნებიან ნლები, როგორც ყვავილები,
ხელს მინვდიან გზები, მეძახიან ზღვები,
მაგრამ მე არ ვდარდობ, ჩემო კარგო.

გული რასაც ფიქრობს, შენ ვერ მიმიხვდები,
მაგრამ სულ არ ვდარდობ, ჩემო კარგო.
შენ მე დამამშვენებ, მე შენ მოგიხდები,
როცა ატმებივით მზეზე ავფეთდებით.

ლურჯი ფრინველივით აღარ მესიზმრები,
მაგრამ სულ არ ვდარდობ, ჩემო კარგო.
ცაზე მინდა ფრენა, ფრთები მინდა, ფრთები,
ხელს მინვდიან გზები, მეძახიან ზღვები.

ქარით გაიქროლებს თეთრი იალქნები,
მე კი გამითეთრდა ამ თოვლივით თმები,
დაჭკნებიან ნლები, როგორც ყვავილები,
მაგრამ სულ არ ვდარდობ, ჩემო კარგო.

მუნჯების საუბარი

დღეს ქადაგებენ
სათნობას, ქველმოქმედებას,
ერთა ერთობას
განურჩევლად რჯულის და სქესის.
ერთად ლოცულობს
ბუდა, კრიშნა, პეტრე თუ პავლე,
მაგრამ წინ უსწრებს უოველივეს
მოდა და სექსი.
– დრო მოახლოვდა,
ეხლა მარსზე დავადგათ ფეხი,
იქნებ იქ არის
ტახტზე მჯდარი საბრალო ღმერთი?
იქნებ არ არის?
ბჭობენ ასე მეცნიერები:
– მე ძლიერებით შენ გჯობივარ.
– რაო, რას ამბობ!
არ უჯერებ რატომ არავის?
- ოჰ, თქვენ რა იცით
მიწისა თუ ცის...
– ვნახე ურჩხულთა საშინელი,
საზარი ომი,
თუ ორი ტომი
ვით ებრძოდა ერთურთს მარსისთვის.
კვდომა რასისთვის
აიტანეს მარსზე ატომი,
– რაო, რის ომი?
მოეშვი ზეცას,
დედამინაზე მშვიდობაა გამეფებული,
თურმე ისრაელს შეურიგდა თვით პალესტინა.
– სანამდე მკვდრები არ გაცოცხლდნენ
მანამდე ქვეყნად არაფერი შენ არ გეტკინა
– ჩვენ გვეუბნება კონსტიტუცია,
რომ თანაბარი უფლებებით ვსარგებლობთ ყველა.

– რა არის ბნელა? რა ტუტუცია,
ეგ შენ ვინ გითხრა?
– დიდმა ლენინმა
ხა ხა ხა ხა ხა ლენინი მოკვდა!
– მერე რა მოხდა ?
თუმცა ლენინი ვიცი მკვდარია
მაგრამ თვით სიტყვა არის უკვდავი.
– მაშ გაუმარჯოს პროლეტარიატს
დიდება შრომას, სახეშეცვლილ ნითელ კომუ-
ნიზმს,
ეს დედამინა ყველასია, ყველას გვეკუთვნის.
დღეს ქადაგებენ
სათნობას, ქველმოქმედებას,
ერთა ერთობას,
განურჩევლად რჯულის და სქესის,
ერთად ლოცულობს
ბუდა, კრიშნა, პეტრე და პავლე,
მაგრამ წინ უსწრებს ყოველივეს
მოდა და სექსი.

ხალხური სიბრძნე

ნათქვამია, ტლინკები
არ გენყინოთ ვირისო,
ვირმა მეტი რა იცის
დღე და ღამე ყვირისო.

მაგრამ ლექსიც ყოფილა
თურმე ტლინკი ვირისო,
ვინაც იგი ინვნია,
ვირზე მეტად ყვირისო.

ზღვას რომ ვხედავ

აღელვებულ ზღვას რომ ვხედავ
მაგონდება წარსული,
ბედის ასჯერ ასი დარტყმა,
წლები ფერგადასული.

შემანუხა მაგრამ მაინც
ვერ ველევი თამბაქოს,
თეთრმა ქალმა დამიტიროს,
შავმა ქალმა დამმარხოს.

* *

ბედნიერება იქნებოდა
ყოფა ისეთი
რომ ვერ შევეხო,
რომ ვერ ვიგრძნო,
რომ არ მესმოდეს,

მაგრამ ო, რა ვქნა?!

ჩემს ცოდვილ ხელებს,
ჩემს ცოდვილ გულს,
ჩემს ცოდვილ თვალებს,
შეუნდე, ღმერთო,
რაიც შეგცოდეს.

თავო ჩემო

“თავო ჩემო, ბედი არ გინერია”
სარაჯიშვილს ოდესღაც უმღერია.
შემომხედე, ფიქრები ამერია,
ჩემს ღიმილში მწუხარება ერია.

და მეც ვმღერი, ჩემო თავო, ეულო,
სევდავ, გულში ცრემლად გადახვეულო,
ოცნების გზავ შორო მიმობხვეულო,
რატომ მტანჯავ, სანუთროო წყეულო!

ყვავილებო, გზებზე მიმობნეულო,
უნდა ზეცას ცრემლის ღვართ ვეურვო,
არ დამიჭკნეთ, ზამბახებო რხეულნო,
ცაო! ნვიმა მომივლინე, გრძნეულო.

ვერ ვიცანი, ეს რომელი მხარეა?
სამშობლოა? ირგვლივ მხოლოდ ღამეა...
შარბათსა ვსვამ, მაგრამ რარიგ მწარეა,
ქარი დაქრის, ცაცხვთა სიმწუხარეა.

მდინარეს ჰგავს ღანვზე ცრემლი მე რომ მდის,
მელირსება სიყვარული მე როდის?!
მუხლმოყრილი დღე და ღამე გელოდი,
მე ვკვდებოდი, შენ კი ალბათ მღეროდი.

“თავო ჩემო, ბედი არ გინერია”
სარაჯიშვილს ოდესღაც უმღერია.
შემოგხედე, ფიქრები ამერია,
ვინც შენ გიყვარს ო, რა ბედნიერია.

მე კი ვტირი, ჩემო თავო ეულო,
სევდავ, გულში ცრემლად გადარხეულო

ოცნების გზავ, შორო, მიმოხვეულო,
რად დამტანჯე, სანუთოოო წყეულო!

ვერ ვიცანი, ეს რომელი მხარეა?
სამშობლოა? ირგვლივ მხოლოდ ღამეა...
შარბათსა ვსვამ, მაგრამ რარიგ მწარეა,
ქარი დაქრის, ცაცხვთა სიმწუხარეა.

დასასრული

დავიღალე, დაღლილია სული,
თავს დამცქერის მდუმარებით მთვარე,
ტირის, ღმერთო უშენობით გული,
რა შორს მოჩანს ოცნებების მხარე...

თან მდევს სევდა, თვალში ელავს ცრემლი,
დუმილია და საათი ექვსის,
ზეცის გახსნას ალიონზე ველი,
ანგელოზთა გალობანი მესმის.

დარეკავენ ზარებს: ქრისტე მოდის!
და მზის სხივებს აირეკლავს ჯვარი,
თურმე ძლიერ დავუღლივარ ლოდინს,
ქარი დაქრის, თმებს მიწენავს ქარი.

სასაფლაო აჩრდილია სულის
და ზედ ჭკნება ყვავილები ველის,
ვინ მომბანოს დარდი გულზე წყლულის,
ნაღვლიანი დედა სახლში მელის.

მე კი ისევ ვდგევარ ქარში მარტო
გაცისკარდა ჩაიღვენთა მთვარე,
უშენობას გული აღარ დარდობს
აღარა ხარ შორს, ოცნების მხარევ.

აი, ზეცის გადაიხსნა თალი,
მე კი ვიცი დავასრულებ ლოდინს,
აღბათ ვილაც გულში ტყვიას მახლის
და ზარები კვლავ იტყვიან: მოდის!

გაცურდება კუბო, როგორც ნავი
სამიათას დაღლილ ხელთა ზღვაში,
ჩამორჩება გზაში ვილაც მგზავრი
და ცრემლები დასცვივდება ქარში.

სადიდებელი

ჩემი სული ველად გაიშალე,
ჩემი გული კერად დაიგულე,
ჩემი ცრემლით ხელი დაიბანე,
ჩემი ლოცვით გზები გაინათე.

ციხეგოჯი ვიყავ, ჟამით დავიშალე,
თრთოლვით მოგიტანე მაინც თაიგული,
რაც კი შემოგწირე, არროს დავინანებ,
შენ ხარ მშვენიერი ჩემთვის გელათივით.

სიკვდილის შემდეგ

სიკვდილის შემდეგ
მე ვეტყვი ყველას,
რომ ვარ ცოცხალი,
არა ისე,
როგორც თქვენ ფიქრობთ,
არამედ ისე,
როგორც მე მსურდა.